Ion DRĂGUȘANUL

ULTIMUL TESTAMENT AL LUI ADOLF HITLER

Grupul editorial
Mușatinii Bucovina Viitoare
2000

ÎNTÂIA TAINĂ A ANTICARULUI

Trebuie remarcat că oamenii care au instincte rele sunt mai numeroși decât cei cu instincte bune.

De aceea se ating cele mai bune rezultate conducând oamenii prin violență și teroare, și nu prin discuții academice.

După legea naturii, dreptul este în putere.

Libertatea politică este o idee, nu un fapt; de aici rezultă triumful teroarei.

Frâiele slăbite ale puterii sunt imediat apucate, în virtutea legii vieții, de alte mâini pentru că forța oarbă a poporului nu poate rămâne nici o singură zi fără călăuză.

Noua putere nu schimbă nimic, doar ia locul vechii puteri.

Politica nu are nimic comun cu morala.

Guvernele care se lasă conduse de morală nu mai sunt politice și, în consecință, puterea lor este șubredă.

Cel care vrea să domnească trebuie să recurgă la viclenii și la ipocrizii.

Marile calități populare, sinceritatea și onestitatea, sunt vicii în politică.

Scopul nostru este să posedăm puterea.

*Noi suntem primii care am aruncat popoarelor cuvintele **Libertate, Egalitate, Fraternitate**.*

De câte ori n-au fost repetate aceste ipocrizii de către papagalii inocenți!

Oameni care se cred inteligenți n-au putut să ghicească înțelesul ascuns al acestor cuvinte, nu au văzut că ele se contrazic.

În natură nu există egalitate, nu există libertate.

Natura însăși a stabilit inegalitatea spiritelor, caracterelor și inteligențelor, toate profund supuse legilor sale.

***Libertate, Egalitate, Fraternitate** - iată cuvintele care distrug pacea, liniștea, prosperitatea, săpând temeliile statelor!*

Poate că n-ar fi rău
să-ți iei pistolul cu tine, Rich!

Trebuie să recunoașteți și dumneavoastră că nimic nu poate fi mai dezagreabil decât să adormi sub mângâierile de cobră hipnotică ale roșcatei Ruth Shelton și să te trezești hurducat de lăboiul preistoric al sergentului de poliție Samuel Hopkins! Chiar dacă, undeva, pe aproape, prind să se zvârcolească prin aer, ademenitoare, aromele unei satanice cafele braziliene.

Orice bărbat obișnuit să înnopteze pe saltele de ocazie poate mărturisi că, în dimineața de după aceea, întoarcerea în societate se face cu eforturi considerabile. Trebuie să te salvezi cumva și prin ceva, trebuie să aprinzi o

mahorcă zdravănă sau să te înșurubezi temeinic de gâtul unei sticloanțe pieptoase. Chestia asta, se vede treaba, o știe și sergentul Hopkins, beneficiar al unei îndelungate experiențe în materie de delicte comise de alții, din moment ce smulge clinchete delicate arsenalului bahic din bărulet.

Ar fi ridicol să-mi închipui că blândul Samuel îmi calcă pe urme. E mare, mototol, un fel de șifonier ambulant, deranjant de te face să dai în el cu bombeul.

Sau măcar să-ți dorești așaceva.

Când trag obloanele de pe iriși, deja știu cum huruie planetele când se mută de pe o orbită pe alta. Dacă se mută. Pariez că și Sam îmi aude pleoapele scrâșnind galactic, altminteri nu m-ar fixa atât de tâmp, în vreme ce-mi întinde o țigară aprinsă.

Sorb cu lăcomie pâclele aromate și, fum cu fum, încep să mă limpezesc pe dinăuntru.

- Ia zi, Hopkins, n-ai impresia că omenirea miroase, înduioșător și excitant a sex abisal?

Chestia asta îl ia prin surprindere.

- Ce-i aia abisal?

Refuz să angajez o discuție filosoficoasă. Sam Hopkins e un mamut biped și serios, pe deplin recomandabil pentru ambalare în ochioasa și odioasa uniformă a poliției din Baltimore. Stă, masiv și caraghios, în mijlocul dormitorului, frământând între degetele cât niște cozi de lopată cămașa de noapte a ospitalierei proprietare, tipa aia, Ruth Shelton, care habar n-am unde a dispărut între timp.

- Doc Winter vrea să te vadă, Rich...

Pe neașteptate, un șarpe de gheață începe să-mi lunece pe șira spinării în sus.

- Anticarul vrea să te vadă, Rich... Cred că are o trebușoară pentru tine.

Îmi trag țoalele cu îndemânarea unui pușcaș marin.

Nu mi s-a mai întâmplat să mă bag în scutece fără a poposi, în prealabil vreme de o oră, sub duș.

În cutia gânditoare, mecanismele care alcătuiesc mașinăria numită creier s-au înțepenit de parcă șarpele ăla de gheață care-mi urcă pe șira spinării le-ar fi blocat cu sloiuri.

Când să ieșim, Sam Hopkins îmi pune cazmaua palmei pe umeri și îmi zice îngrijorător de serios:

- Poate că n-ar fi rău să-ți iei pistolul cu tine, Rich!

Nu mă dau în vânt după pușcoace, dar ascult de sfat. Ba mă mai și trezesc cu scuipătorul de plumbi în apucătoare, dincolo de biserica Bethel, când pricep că un *Ford* albastru ne calcă pe urme.

- Stai liniștit, e escorta!

Am o senzație stranie, un fel de neliniște, un fel de abandon, și nu mi convine chestia asta deloc.

- De când ne cunoaștem noi, Rich?

- Ce-ți veni?

- Zic și eu...

Sam conduce îngândurat și simt, și văd cum i se așterne tristețea pe chip.

Tristețea are culoarea și consistența jegului.

Și-mi vine să strig: *Oprește undeva, Sam, și spală-ți tristețea de pe frunte!* Dar nu strig. Tac de parcă m-ar locui altcineva, iar acelui altcineva puțin îi pasă că i se adună cuiva tristețea pe chip.

Doc Winter îmi surâde din spatele vrafului cu cărți, apoi îmi face semn să-l urmez, dincolo de zidul cu cărți, într-o încăpere stranie, o hrubă luminată difuz, în care disting treisprezece jilțuri de lemn și unsprezece indivizi.

Anticarul mă abandonează în mijlocul hrubei și pleacă să se așeze pe un jilț gol. A mai rămas un singur scaun neocupat, iar șarpele de gheață, care, deja, mi-a ajuns pe grumaz, îmi șoptește în auz: *Ăla e pentru tine, Rich!*

Douăsprezece perechi de priviri mă înfășură strâns ca niște boa constrictors.

- Știi? întreabă cineva.

- Nu.

- Îți amintești?

- Nu.

- Ți se pare drept verdictul?

- Da.

Nu știu despre ce verdict e vorba, dar răspunsul se scurge de foarte departe, făcând să mi se clatine carnea pe suflet.

- Ești pregătit? continuă interogatoriul.

- Sunt pregătit.

- Vei duce povara altuia, redându-i libertatea?

- Voi duce povara altuia.

Douăsprezece perechi de ochi mă abandonează, se caută, se ating, se pipăie, apoi mă regăsesc, mă înșfacă și mă strâng dureros de parcă ar vrea să mă sugrume.

- Să intre deținutul! poruncește vocea inchizitorului.

Mă cutremur și știu, fără să întorc capul, că Samuel Hopkins a pășit în încăpere.

- Eliberează-l!

Mă îndrept spre altar.

Știu că există un altar, știu că pumnalul pe altar se află, știu că trebuie să îl iau, știu ce am de făcut.

Știu și nu mă întreb de unde știu ce știu și de ce știu.

Cu vârful lamei îmi crestez un triunghi pe frunte, un semn cât unghia unui copil în ziua botezului, apoi mă întorc spre Sam și-i văd chipul curat, spălat mereu și mereu de niște picuri uriași de ploaie care i se sparg pe chip, pe umeri și pe brațe.

Ploaia curge din trupul lui și se întoarce în trupul lui.

Tot ce-i efemer conține apă. Cu cât conține mai multă apă, cu atât e mai efemer corpul viețății pe care-l locuiești.

- De când ne cunoaștem noi, Rich?

Tresar. Imagini grăbite îmi izbesc retina: Sam cu o pungă cu portocale în brațe, Sam cu doi copilași pe genunchi, Sam cu pistolul în mână, Sam salvându-mi viața, Sam într-o mie de imagini, Sam, prietenul meu, avertizându-mă:

Poate că n-ar fi rău să-ți iei pistolul cu tine, Rich!

Fără voia mea, mâna mea se îndreaptă spre patul pistolului și, când îl atinge, toți munții planetei prăbușesc întunericul de sub ei peste ceea ce sunt.

A DOUA TAINĂ A ANTICARULUI

O forță invizibilă este puterea noastră.

Planurile, reședințele și numele celor care conduc lumea vor rămâne necunoscute popoarelor.

Libertatea ar putea exista pe pământ, fără a vătăma prosperității popoarelor, dacă ea s-ar sprijini pe principiile credinței, dacă mulțimile ar păși cu umilință sub mâna păstorilor spirituali.

Dar noi am reușit să distrugem spiritul și să punem în loc socoteli și nevoi materiale, pofte și dezmățul confortului fizic.

Am reușit să punem omenirea în încurcătură, exprimând atâtea opinii contradictorii încât, în materie de politică, oamenii socot că e mai bine să nu aibă opinii.

Au prins să se înmulțească atât defectele popoarelor încât nu mai reușesc să se înțeleagă unele cu celelalte.

De aceea, acum ne interesează mai mult să dezarmăm popoarele, decât să le ducem la război.

Ne interesează mai mult să ințețim pasiuni provocate și ținute sub control, decât să le calmăm.

Furculița de servit pește

Grigori Yarabin curăță o portocală cu furculița de servit pește. Poartă scula asta de vreo două decenii, dându-i tot felul de întrebuințări.

E un fel de talisman, cred trupeții cu alură de hocheiști ai echipei Dinamo Ițkuțk, care-și găsesc mereu de lucru prin preajma lui Grigori Yarabin, dar Sharkey cunoaște adevărata poveste a obiectului procurat dintr-un snack-bar din Port au Prince. De câte ori o vede, peste imaginea reală a banalei furculițe se suprapune cea a lui Marcos Hierro, agentul special ajuns cadavru cu două orificii delicate în tâmpla dreaptă, când a ezitat o foarte singură secundă înainte de a-și scoate pușcociul de la cingătoare.

Marcos a fost un tip agreabil, unanim apreciat în Centrală pentru îndemânarea cu care mânuia armele de foc de toate tipurile și calibrele, dar și pentru umorul lui savuros de latin adevărat și greu de pervertit. Când a prins de veste că se caută un om sigur care să meargă să șteargă din memoria veacului orice urmă care ar putea aminti de Grigori Yarabin, Hierro a tras tot felul de sfori, numai să i se încredințeze lui delicata misiune. Se spune că ar fi avut o anume poliță de plătit, dar Yarabin n-a recunoscut niciodată că și-ar fi intersectat pașii, înainte de acea foarte singură dată, cu ucigașul plătit al serviciilor secrete de peste Ocean.

Cu gărzile rusului, Marcos s-a descurcat de minune, suflând asupra lor printr-o trestie, ace muiate în mixtură cu efect paralizant, al cărei secret îl cunoștea de la strămoșii săi incași, apoi s-a apropiat degajat de Yarabin, știind

că moscovitul are oroare de armele de foc și că, în consecință, nu poartă cu sine, niciodată, un astfel de obiect.

Simțind că moartea-i dă târcoale, Grigori a folosit singura armă care-i sta la îndemână, atunci, furculița, aruncând-o dibaci spre agresor.

După eșecul lui Marcos, lucrurile au luat o întorsătură ciudată, iar temutul kaghebist nu a mai avut de făcut față și altei tentative de asasinat.

- Vrei? întreabă Yarabin, frângând în două portocala zemoasă.

Frank Sharkey scapă greu de vedenia omului ucis cu o furculiță de servit pește.

Ca să câștige timp, își fixeză privirile pe o blondă rasată, rătăcită, se pare, prin piscina din apropiere.

Niciodată, dar absolut niciodată, nu s-a simțit bine în prezența lui Yarabin, iar furculița îi repugnă de parcă ar și fi varianta miniaturală a furcii unui diavol sângeros.

De parcă diavolii ar putea fi și cumsecade!

- Cam rustic pentru gusturile tale, zice Sharkey, ignorând portocala și arătând, cu o vagă tresărire a capului, înspre modernele construcții de pe plaja caraibiană.

- Se vede treaba că nu mi-ai văzut izba părintească din Storojineț. Dacă m-ar vedea, Dedea ar zice că m-am vândut plutocrației mondiale.

- Și? Ar fi departe de adevăr?

Yarabin se mulțumește să strângă din umeri. Nu-i place yankeul, dar, în meseria lui, asta nu înseamnă nimic. Are de negociat viața și moartea câtorva zeci de milioane de oameni de pe fâșia frontului dintre Rusia și restul lumii. Știe ce are de făcut și cum trebuie să procedeze. Se va arăta, mai întâi, pătimaș ca un kaghebist de modă veche, va vântura lozincile în care nu mai crede nimeni și, când va obține un preț bun pentru Rusia, îi va abandona pe nenorociții din țările satelite fără nici un regret.

- Bei ceva?

- Vodcă, răspunde Sharkey. Întotdeauna adopt strategia adversarului.

Rusul își încrețește fața într-o aparență de surâs, face semn unei chelnerițe cu trup de balerină la Balșoi Teatrî și, când fata se apropie suficient, arată cu două degete paharul din fața lui.

Sharkey își trage un scaun, iar Yarabin apucă o altă portocală, pe care începe s-o curețe, răbdător, cu aceeași furculiță de servit pește. Știe că Sharkey clocotește de furie mocnită, dar puțin îi pasă. În fond, dacă-l scoate din țâțâni pe yankeu, poate ieși ceva neașteptat. Ba chiar simte nevoia copilărească să pluseze, să se joace cu nervii încordați ai celuilalt, mai ales că-i vine și o idee clasa întâi, o idee de duminică, cum ar spune bunicul, Boris Yarabin din Storojineț.

- Spune-mi, Sharkey, e adevărat că tu trebuia să vii, atunci, în locul lui Marcos Hierro?

- Ce te face să crezi asta?

- E așa, o închipuire. De câte ori te întâlnesc, mi te închipui rumen și înfipt în furculiță.

Yarabin râde zgomotos, dar Sharkey știe că nu-i glumă ceea ce a spus rusul,

ci o amenințare fățișă. Da, e adevărat că, inițial, atenția Centralei se fixase asupra lui și că el, Sharkey, deja începuse să lucreze la planul eliminării kaghebistului. Într-un anume fel, Frank a regretat mereu că nu i s-a încredințat lui misiunea eliminării lui Yarabin, chiar dacă, tot de atâtea ori, imaginea unui cadavru cu o furculiță de servit peste înfiptă în tâmplă îi îngheța sângele în vine.

- Nu prea ai șanse, Grigori. Dar e aproape sigur că furculița ta va mai ucide un om. Și-mi tot șoptește mie un spiriduș în ureche cum că omul acela vei fi tu. Niciodată nu te-am văzut altcum decât cadavru.

Yarabin se preface a ignora, la rândul său, amenințarea, apoi, după ce gustă din paharul cu vodcă și mestecă o coajă de pâine, conform bunei tradiții rusești, zice:

- Uite ce-i, Frank: să lăsăm pe altă dată chestiile care ne-ar face plăcere și să discutăm ce ar vrea alții!

- Și ce vor dumnealor, țarul Boris Întâi și preasupușii lui servitori?

- Un fleac: câte o sută de miliarde de dolari pentru fiecare țărișoară din care veți face voi chifteluțe.

Sharkey știe că rușii, ca de obicei, plusează. Știe că poate obține cu suma asta toată Europa de Est, numai că nu are împuternicire să cumpere atât de mult dintr-odată.

- Oferim zece miliarde pentru Jugoslavia...

- De ce nu pentru Kremlin? Oricum ar ieși mai puțină zarvă.

Yarabin, încă zeflemitor, cântărește, în minte, avantajele și dezavantajele afacerii care i se propune.

Pe Serbia ar putea obține bani buni, dar ar fi mult prea riscant să renunțe la Serbia. Panslavismul poate deveni o molimă greu de stăpânit, o molimă care poate spulbera omenirea, făcând să devină realitate atât de trâmbițatul apocalips, pe care proștii îl așteaptă în ultimul an al acestui mileniu.

- De ce nu România? România ți-o pot da pentru treizeci de miliarde, dar Serbia - nici pomeneală! Ar exploda Rusia și ne-ar face țăndări pe toți.

Chelnerița cu mers de balerină de la Balșoi Tetrî aduce două pahare înalte, pline cu vodcă, ornate cu câte o felie de lămâie și glazurate.

Sharkey o studiază atent și constată, surprins, că i-ar face plăcere s-o dea rostogol prin cearșafurile unui pat uriaș. În principiu, meseria de spion interzice datul în bărci cu prima gâsculiță care îți iese în cale, dar nici meseria de spion nu mai este ce-a fost. Seamănă, mai curând, cu cea de om de afaceri și cu cea de diplomat, dacă nu cumva cu amândouă.

- Îmi place fata, cât costă?

Luat prin surprindere, Yarabin se cutremură de râs.

- Abia asta diversiune! Să ți se umfle boașele în chiar clipa în care e gata schița mormântului unui milion de oameni!

A TREIA TAINĂ A ANTICARULUI

Este în interesul nostru ca războiul să fie strămutat pe tărâm economic.

Drepturile noastre planetare vor șterge drepturile naționale și vom guverna popoarele prin administratori aleși de noi din marea masă, pe baza înclinațiilor lor slugarnice.

Popoarele nu se conduc după practica observațiilor imparțiale scoase din istorie, ci după o rutină a teoriilor.

Astăzi, suntem aproape de scop.

Toate statele lumii vor fi cuprinse ca într-o menghină.

Balanța constituțională va fi răsturnată.

Noi am creat constituțiile pentru a-i îndemna pe unii să abuzeze de putere.

Abuzurile vor grăbi prăbușirea tuturor instituțiilor.

Drepturile pe care noi le-am înscris în constituții sunt fictive.

Am condus popoarele dintr-o dezamăgire în alta, le-am făcut să se târască în fața forței, le-am educat răbdarea în fața vicleniei și a violenței.

Nimeni nu va mai putea suporta contradicțiile libertății.

Asalt asupra Cortinei de Fier

Trag perdelele și întinderea tulbure a golfului Chesapeake se risipește în milioane de cioburi. În încăpere, aburii senzuali ai ceștilor de cafea desenează fantasme. O inexplicabilă amărăciune îmi pipăie sufletul, dar mă grăbesc să-i dau brânciuri. Refuz să devin sentimental. Am oroare de stările confuze care te fac să constați că planeta nu mai miroase a fân cosit. Detest să mă las căptușit cu însingurare.

- Va trebui să pleci în Europa, Rich!

Știu. Va trebui să plec în anticariatul civilizației umane și să fac ordine, adică să-i dau mujicului Ivan atâtea șuturi în posterior câte sunt necesare să-i vină mințile la cap și să lase din apucătoare tot ce-a înșfăcat tâlhărește. Nu pentru a despăgubi păgubașii, ci pentru că a sosit vremea să ni se recunoască atotputernicia. Partea proastă este că, pe măsură ce Ivan va deveni înțelegător, o să se obrăznicească Fritz și va trebui să-l dojenim părintește cu varga de alun, ca să-l lecuim de păcatul lăcomiei.

- Welton Burden, rezidentul de Paris, te va aștepta pe aeroportul din Orly...

Știu și asta. Burden, omul Centralei, o să mă atragă într-o cursă, încercând să mă lichideze. Civilizația umană a rămas la fel de primitivă ca întotdeauna. Nu vrea și nici nu poate să renunțe la vechile tipare. Nu se teme de naștere, ci de moarte. Nu știe nimic despre zid și fereastră, nu știe nimic despre sine și nici nu vrea să știe. Dacă ai încerca explicații, ar fi pierdere de vreme.

Iisus Cristos s-a lăsat crucificat din disperare. N-a reușit decât să mute Imperiul Roman în ceruri și, când s-a simțit căptușit de însingurare, s-a lăsat păgubaș.

- Vei pleca, amestecat în mulțime, cu un avion obișnuit...

În încăpere, numai eu și ceștile de cafea. Și vocea, glasul uscat de bătrân anticar, care urcă din sângele meu care începe să devină conștient de sine.

Sângele meu - lanțurile care mă țin încătușat.

Îmi doresc cu disperare o femeie și o aștept cu ceștile de cafea aburind.

Știu că o să vină pentru că i-am poruncit să vină.

Iat-o, ezită în fața ușii, pentru că nici ea nu știe nimic despre ferestre și ziduri. Bate discret ca un roi de fluturi care vâslesc inutil prin aer.

Intră.

- Cine ești tu? întreb.

- Cine ești tu? întreabă și, pe pământ, nu se mai naște și nu mai moare nimeni.

- Cine ești tu? întreb.

- Cine ești tu? întreabă și, pe pământ, se aude numai iarba crescând.

A PATRA TAINĂ A ANTICARULUI

Noi am profitat de corupția administratorilor și de neglijența guvernelor pentru a primi sume duble, triple și chiar mai mari, împrumutând statelor bani care nu le erau deloc necesari.

Luând puterea, vom suprima toate bursele de fonduri publice, pentru că nu putem admite ca prestigiul puterii noastre să fie zguduit de oscilații de preț.

Vom înlocui bursele de valori cu stabilimente de credite speciale, a căror destinație va fi să taxeze valorile industriale după voia noastră.

În felul acesta, toate întreprinderile vor depinde de noi.

Când va fi nevoie să ne întărim prin măsuri de protecție polițienească, vom stimula dezordini și manifestări de nemulțumire, exprimate de oratori buni.

Persoanele nutrind aceleași sentimente se vor uni cu ei.

Prestigiul puterii scade dacă se descoperă că există comploturi împotriva sa.

Instituții în genul gărzilor guvernamentale fac să dispară prestigiul mistic al puterii.

Un om pe care te poți bizui

Generalul Voronțov a avut o zi proastă și, ca de fiecare dată când lucrurile nu merg cum trebuie, a încercat fel de fel de tertipuri care să-l liniștească, dar nici unul nu a dat rezultatul dorit.

Dimineață, și-a înghesuit, pentru prima dată, secretara, dar Olga nu s-a împotrivit nici măcar cât o vacă la muls, așa că praf și pulbere s-a ales din ipoteticul lui libidou. Când femeile pe care le agresează nu-și înfig unghiile în pieptul lui de gladiator tomnatic, Voronțov se simte neputincios ca o păpădie, ceea ce-l înfurie și mai mult.

Prin jurul amiezii, l-au vizitat generalii Rîbțev și Ianaev, năpustindu-se, pur și simplu, în intimitatea lui de zece pe zece și aruncând pe birou un maldăr de ziare.

- Suntem pierduți! a țipat Ianaev. S-a aflat că sârbii cumpără arme de la noi.

Voronțov, celebru prin stăpânirea de sine de care dă dovadă în toate împrejurările, a lecturat, răbdător, titlurile uriașe din paginile întâi, apoi a întrebat sec:

- Și?

Rîbțev și Ianaev l-au privit contrariați, dar fără să înceteze să-și facă de lucru prin preajma barului.

E cât se poate de idiot să tragi la măsea în situații limită, dar asta-i natura rusului autentic: nu poate gândi dacă nu-și aprinde sângele în vine cu un trascău de peste șaizeci de focoase, și-a zis Voronțov, în vreme ce pregătea paharele înalte, căptușite cu cuburi de gheață. Moda asta a diluării nobilului samogon a pătruns târziu în armată și, chiar dacă trece în ochii tuturor drept o probă de elevație, pentru Voronțov tot un moft idiot rămâne.

- Trebuie să facem ceva până nu vin să ne salte! își reia țipetele bocite Ianaev, dar după ce suflecă jumătate din conținutul paharului.

- De pildă?

Generalul Voronțov e rece și lucid, dovadă a unor repetate și îndelungi exerciții.

- Ar trebui măcar să aflăm cine a dat totul pe față și să-l lichidăm, se precipită același Ianaev.

- Ești un prost, Volodea!

Ianaev tresare, surprins de franchețea insultătoare a lui Vadim Rîbțev.

- Ce vrei să spui? Că ar trebui să-mi țin cumpătul și să mă prefac a nu vedea cum secretul nostru a devenit cunoscut de toată lumea? Vreau să aflu cine-i ticălosul care ne-a trădat și să-l strâng de beregată cu mâinile mele, înțelegi?

- De ce?

Întrebarea lui Voronțov are efectul unei bombe cu efect întârziat. Chiar și Rîbțev împietrește de spaimă sau de uimire, dacă nu cumva și de una, și de alta. Găsește, totuși, resurse ca să poată articula:

- Acum se știe. Acum se poate afla că în spatele temutei mafii rusești stăm noi, generalii...

- Și?

- Cum adică și? Dar prestigiul nostru? Dar siguranța noastră?

Voronțov își aprinde pipa. Are o duzină de astfel de scule, de care se ocupă numai Serghei Tumanov, aghiotantul lui de încredere. Serghei știe să amestece cu mare artă în tutunul de calitate firișoare de opium, ocupându-se și de reîmprospătarea proviziilor.

- Nu există prestigiul nostru și siguranța noastră fără prestigiul și siguranța statului! proclamă Voronțov, teatral și slobozind un caier de fum aromat spre tavan. Și-apoi, de unde știți voi că nu a fost o mutare îndelung chibzuită? În fond, ce e mai bine: să fie culpabilizat satul sau să fie acuzați generalii?

- Cum adică?

Cale de trei butelii cu vodcă, Voronțov le explică generalilor o sumedenie de chestii.

- Armata a început, zice el, în cel mai desăvârșit secret, o nouă dispunere de forțe și de armament. Arsenalul nuclear de rezervă este demontat, piesă cu piesă, și dus în întreaga lume, în locuri stabilite din vreme, unde va fi reasamblat și, într-o anume zi, Armata Roșie va putea declanșa cel mai spectaculos și mai eficient război planetar. Și-o să-i vedeți, atunci, pe trupeții NATO lunecând cu fundurile goale prin urzici! Corupția generalilor, reală sau trucată, acoperă, de fapt, o uriașă operațiune de dispunere a bombelor atomice direct la țintă. Rusia se preface că-i pusă cu botul pe labe și, în vremea asta, căptușim subsolurile marilor orașe ale lumii cu câte o bombă de toată frumusețea.

Închipuiți-vă cum va fi și ce va urma când vom declanșa câte o bombiță ba ici, ba colo, una sub fundul lui Clinton, alta sub poponeața lui Blair!...

Ianaev și Rîbțev sunt, deja, bine aghezmuiți, dar nu într-atât încât să-și uite spaimele de peste zi.

- Asta e bine și frumos, consimte Rîbțev, dar noi n-am avut în vedere interesul strămoșesc al statului atunci când am vândut arme sârbilor și cui am mai vândut. Noi am fost, suntem și rămânem niște trădători, niște corupți care vor sfârși în fața plutonului de execuție.

- Vă asigur că nu, zice Voronțov cu gândul la un lucru anume. Marii noștri strategi militari au ținut cont de firea fiecăruia, luând totul în calcul. De altfel, voi ați fost împinși, discret, spre făptuirea unor lucruri care nu vă fac cinste...

După plecarea generalilor, Voronțov l-a chemat pe Serghei Tumanov și i-a ordonat:

- Comunică, te rog, Moscovei că generalii Ianaev și Rîbțev au căzut într-o ambuscadă organizată de mafia rusă!

Tumanov iese și, înainte de a pregăti tragicul sfârșit al generalilor care se vor sacrifica pentru binele patriei, o introduce în cabinetul generalului Voronțov pe Svetlana Zaițeva, o muierușcă pe cinste, special instruită să afle dacă Voronțov mai înseamnă sau nu un om pe care te poți bizui.

A CINCEA TAINĂ A ANTICARULUI

În întreaga omenire trebuie să provocăm agitație, discordie, ură.

Intrigile vor încurca toate firele pe care le-am tras și țesut în cabinetele statelor și, cu ajutorul politicii, al contractelor economice și al angajamentelor financiare, voința noastră se va impune definitiv.

Numai în ceea ce se cheamă ***limbă oficială*** *vom urma o tactică opusă și vom părea cinstiți și concilianți.*

Cea mai sigură cale de succes în politică este asigurată atunci când cuvântul diplomatului nu se potrivește cu faptele sale.

E o prostie să folosești tunurile, când ai la îndemână economia, finanțele, politica, presa și diplomația.

Cine l-a ucis pe Hopkins, Rich?

Odată cu înserarea, ne înființăm la **Golden Eagle**, motelul lui Dick Killinck, de la periferia New-York-ului. Habar nu am cum o cheamă pe fata din fața mea și nici nu vreau să aflu. Prefer să trăiesc clipa cu toate simțurile și să uit că, mâine, voi fi un altul. Un ticălos ca oricare altul, dar conștient de ticăloșia sa, pe care o acceptă fără rezerve. Din înțelepciune sau dintr-un instinct superior.

Nu-mi place Europa și, probabil că, aflată în legitimă apărare, n-o să mă placă nici ea.

Refuz să-mi imaginez câtă suferință voi duce pe bătrânul continent. În definitiv, nimeni nu-și alege destinul și numai proștii își închipuie că și-l pot modifica.

Jeff Rackham, ca de obicei, apare când am mai puțină nevoie de el. Se

așează la masa noastră și-i zice fetei:

- Gata, șterge-o!

Fata ezită, aruncându-mi priviri neliniștite.

- OK, baby, poți să pleci, îi zic, furișându-i în palmă câteva bancnote prăzulii.

Fata se desprinde din neliniște ca o frunză. O simt cum se împle cu lavă vulcanică și aștept, aproape curios, clipa când mă va urî așa cum n-a mai urât pe cineva vreodată.

- Tu n-ai să ai niciodată un nume! scrâșnește ea un fel de blestem și-mi aruncă în obraz bancnotele mototolite.

Pleacă și realizez că nu-mi pasă nici cât negrul de sub unghie.

Nu mă mai recunosc, dar simt și o cinică plăcere să nu mă mai recunosc.

Jeff Rackham, tălpaș în serviciile secrete americane, m-a scos, în anii din urmă, din tot felul de încurcături. Când amușinam pe urmele odraslei dispărute a miliardarului Jeff Young, mi-a salvat de câteva ori viața, dar n-am de ce să-i fiu recunoscător.

Chestia asta mi-o spun cu cinică voluptate, cu voluptatea omului care devine conștient de superioritatea instinctelor sale.

- Bei ceva? întreb, iar Jeff înșfacă o cutie cu *Bloody Mary* de pe masă și, după ce-i saltă capacul cu unghia, o golește, însetat, de conținut.

- Am probleme, Rich!

Rackham strivește, nervos, cutia goală între degete.

Așteaptă să-l provoc cu o întrebare sau poate că doar încearcă să-și pună ordine în propriile lui întrebări.

- În viața mea n-am mai întâlnit ceva asemănător. Și am văzut câteva sute de cadavre la viața mea, unele mutilate îngrozitor. Nici unul, însă, nu arăta atât de... nu proba atâta monstruozitate asasină. A fost decupat, Rich, bucată cu bucată și, prin fiecare orificiu, i-a fost scos câte un organ. Triunghiul și organul!

O spaimă neașteptată îmi încleștează sângele.

- Sam Hopkins! zic și mă prăbușesc în întuneric și, din întuneric, într-o încăpere cenușie, în care există un scaun gol și douăsprezece jilțuri ocupate.

- Eliberează-l! zice vocea.

Țin pumnalul în mână. Strâns.

Îl ridic în dreptul tâmplei, apoi îl las să se apropie de pieptul lui Sam și să pătrundă, la fel de ușor, în carnea lui încrâncenată.

- Eliberează-l!... Inițiază-te! repetă vocea.

- Mulțumesc, fii binecuvântat! spun buzele lui Sam și nu pricep de ce o spun.

Cade. Ca un copac retezat, lin, basculând, întârziind pe secunde.

- Inițiază-te și amintește-ți!

Îngenunchez în fața cadavrului și decupez, unul după altul, șapte triunghiuri. Scot inima, scot un ochi, scot șapte organe din trupul eliberat. Tai triunghiuri și rup lanțurile.

Știu, acum știu că îl eliberez. Îi văd sufletul ridicându-se din trupul cu zăvoare smulse și lăsându-se absorbit de o rază de lumină.

El a fost iertat! îmi spun, dar, în loc să mă bucur, mă căptușește tristețea și

nu știu de ce, din vina cui. Poate pentru că irișii mi se umplu de imaginea celor doi copilași ai sergentului de poliție Samuel Hopkins, care scapă din mâini punga cu portocale. Sau poate din cauză că mă simt damnat, condamnat la viață pentru cine știe câtă vreme.

- Fii binecuvântat, Inițiatule! rostesc douăsprezece glasuri, iar eu mă așez în jilțul care mi se cuvine, prăbușindu-mă într-un întuneric total, ireal, vâscos.

- Rich!... Rich!...

Jeff Rackham, aplecat asupra mea, mă pălmuiește îndesat pe obraji. Deschid ochii mari și el îmi apropie de buze un pahar, din care sorb cu disperare. Încet, încet, îmi revin. *Uită!* îmi poruncesc fără prea multă speranță și fără să știu prea bine ce aș vrea să uit.

- Acum poți vorbi?

Rackham îmi pândește, concentrat, respirația. În mintea lui, toate lucrurile sunt extrem de simple.

Omenirea nu știe discearnă decât între alb și negru, iar Rackham nu-i decât exponentul ei tipic.

- Cine l-a ucis pe Hopkins, Rich? Tu știi cine l-a ucis!

- Știu.

- Cine?

Dacă-i spun, îl condamn la moarte, iar Jeff nu are de unde ști că eliberare înseamnă fiecare condamnare la moarte.

A ȘASEA TAINĂ A ANTICARULUI

Nevoia pâinii zilnice îl face pe om să tacă și să fie supus.

Pentru a-i potoli și zăpăci pe oamenii preocupați de chestiuni politice, le vom pune în față probleme economice, să-și reverse furia asupra acestui subiect.

Popoarele nu trebuie să ajungă la nimic prin gândire, ci prin sugestie, deci le vom abate de la a gândi prin petreceri, prin distracții, prin patimi, prin vanități.

Vom întreține concursuri artistice, sportive, vom stimula interesul pentru utopic, pentru ideile false care să întunece adevărul.

Rezidentul de Paris

Welton Burden, rezidentul de Paris, a fost avertizat din vreme că va primi un oaspete deosebit de important.

- Mai important decât un șef de stat? a întrebat Burden, iar vocea din spatele imaginii de pe ecranul computerului s-a auzit ca un plesnet de bici:

- Rahat, asta sunt șefii tăi de stat!

Welton Burden a fost omul Centralei în Orientul Îndepărtat. Lucrează la Paris din anii introducerii poștei electronice, în care, de altfel, nu are prea multă încredere. Nici în Centrală nu mai are încredere, Burden devenind din ce în ce mai convins că deja aparține unei alte puteri, una mai tare și mai înspăimântătoare decât CIA.

La Paris, Welton Burden trece drept reprezentant european al unei agenții de asigurări trasnațională, și care își desfășoară activitatea prin contact direct,

în sistem piramidal, fără nici un fel de publicitate.

Agenția are trei departamente, fiecare departament subordonându-și trei structuri principale. Structurile, la rândul lor, controlează câte alte trei structuri, care, la fel, au alte trei structuri în subordine.

Fiecare structură este condusă de un coordonator, care este uns în funcție doar dacă este avizat favorabil de sistemul de computere al lui Dore Gold, stăpânul vocii cu rezonanță de plesnet de bici.

Welton Burden nu știe cine este Dore Gold, dar este conectat printr-un sistem ultrasofisticat al poștii electronice numai cu el. Burden nu știe pe cine conduce și nici de cine este condus. Se simte mai curând o banală cutie poștală decât un rezident real în străinătate. Lui i se cere, de pildă, un act terorist la Atena, care să fie revendicat de PKK, și nu face decât să-l cheme pe Julien Laforgue, șeful Departamentului *Balcani*, care și el cheamă pe altcineva, adică pe șeful unei anumite structuri din cele trei pe care le controlează, și transmite ordinul:

- Sâmbătă, la Atena, PKK va comite un atentat cu bombă!

Mesajul circulă din structură în structură, iar sâmbătă-noapte agențiile internaționale de știri comunică îngrozitoarea veste.

Cui folosesc toate acestea? Welton Burden nu-i obișnuit să-și pună astfel de întrebări. El doar își face datoria, fără să-l apese pe suflet mulțimea morților, zeci sau poate sute de mii de oameni care sfârșesc tragic doar în urma faptului că și Welton Burden își face datoria. Criminalii în serie ocazionali sunt niște psihopați primitivi. Cu totul și cu totul altfel se pune problema când e vorba de crimele în serie legale, care slujesc sau nu istoriei, care sunt morale prin legitimarea unui anume sistem de convenții sociale.

În fond, și stăpânii lumii sunt niște criminali în serie, niște psihopați, dar care au ajuns la un înalt grad de rafinament al instinctelor, la o înțelepciune cosmică și care le permite să hotărască totul în numele divinității.

- Mă cheamă Welton Burden, își întâmpină rezidentul de Paris oaspetele pe aeroporul din Orly.

- Știu. Poți să-mi zici Rich. Și acum du-mă la anticariatul pe care l-ai cumpărat pentru mine pe cheiul Senei!

Rezidentul conduce atent, aruncându-și, din când în când, privirile spre luneta mașinii în care se oglindește imaginea jovială a oaspetelui.

Rich nu pare să fie un psihopat, dar, se știe, aparențele sunt, de cele mai multe ori, înșelătoare.

A ȘAPTEA TAINĂ A ANTICARULUI

Vom începe a domni cu ajutorul loviturilor de stat.

Vom condamna la moarte pe toți cei care ne vor întâmpina dominația cu arma în mână.

Societățile secrete care există și care nu ne vor fi fidele vor fi desființate și înlocuite cu altele, în care vor funcționa agenți ai polițiilor internaționale, militari, juriști, scriitori, funcționari, adică toți cei care pot asigura mobilitatea și ordinea într-o societate.

Legile noastre vor fi scurte, limpezi, de neclintit, de necomentat, în așa fel

încât fiecare să le poată cunoaşte bine. Pentru a face să dispară abuzurile, funcţionarii vor fi sancţionaţi cu mare asprime.

Dezmăţul în administraţie produce dezmăţul universal.

De aceea, rolul judecătorilor trebuie să fie acela de a pedepsi şi de a aplica legile şi nu de a-şi arăta bunătatea sufletească în dauna statului universal.

Ultimul testament al lui Adolf Hitler

În 1945, fostul spion nazist Gehlen a pus în mâinile yankeilor uriaşa arhivă a serviciilor secrete germane. Impresionantul material informativ a fost folosit, vreme de decenii, într-o manieră revoltător de primitivă, adică doar pentru racolarea şi reactivarea foştilor agenţi de informaţii, indiferent de serviciul secret care-i trecuse în conservare.

Când arhivele Gehlen au căpătat statutul de informaţii depăşite, tonele de documente au fost abandonate într-un depozit CIA şi au fost, încetul cu încetul, uitate. Abia după stocarea lor pe computer, datele arhivei Gehlen au putut fi valorificate cu adevărat. Centralizând informaţiile şi exploatându-le cu mare artă, George Worley a pus pe picioare un aparat formidabil, *Eurocraţia*, căreia i se subordonează serviciile secrete, mass-media, bisericile, masoneriile, organizaţiile criminale şi întreaga diplomaţie europeană.

- Arhivele Gehlen au fost doar piatra de temelie a viitoarei reconstrucţii europene. Datele secrete ne-au permis o primă valorificare a defectelor de comportament şi ne-au încurajat în a selecta cadrele pe baza viciilor individului. În mod paradoxal, omenirea se primeneşte doar prin promovarea viciului. Personalităţile vicioase pot asigura echilibrul necesar. Omenirea a avut nevoie de câteva milenii de experienţe ca să priceapă cât de nociv poate fi idealismul. Idealismul poate naşte monştri, viciul - nu.

N-am nevoie de o demonstraţie ca să înţeleg cât adevăr conţine teza viciului controlat, dar îmi face plăcere să văd cum se înfierbântă George Worley, preamărind viciul.

- Numai omul vicios poate fi liber cu adevărat, pentru că el are o viziune realistă despre societate, are o stare de împăcare care nu-l pune, niciodată, în contradicţie cu interesele societăţii. Omul vicios se simte bine în societate şi respectă evoluţia ei firească. Idealismul, în schimb, este prea grăbit. El ţine morţiş să grăbească scufundarea viitorului în prezent şi este ceea ce se cheamă revoluţionar. A fi revoluţionar nu reprezintă o calitate, ci un păcat de neiertat.

- Nu-ţi plac, deci, revoluţiile...

- Nu. Revoluţiile sunt necesare, dar nu aşa cum se crede, pentru grăbirea progresului, ci pentru eliminarea idealiştilor. Caută în istorie, Rich, şi ai să vezi că nu supravieţuiesc revoluţiilor numai idealiştii. Şi e firesc să nu supravieţuiască, pentru că ei, idealiştii, reprezintă cancerul unei societăţi. Revoluţiile se declanşează numai atunci când numărul idealiştilor este exagerat de mare, iar lumea începe să-i ia în serios. Revoluţiile extirpă idealismul şi cauterizează rănile cauzate de idealism. Desigur, la revoluţii mor doar câţiva dintre ei, dar cei care supravieţuiesc au parte de o atât de cumplită dezamăgire

încât se lecuiesc rapid şi devin principalii vrăjmaşi ai idealismului.

- Există şi excepţii...

- Dar excepţiile confirmă regula. În istoria ei de milenii, omenirea n-a produs decât şase-şapte idealişti autentici, care au sfârşit ca idealişti. Iar memoria lor este cea a unor monştri şi nu cea a unor idealişti. De pildă, Adolf Hitler...

- De ce nu Marx?

- Marx n-a fost un idealist, ci un farseur, un teoretician plătit să argumenteze un anume tip de globalizare. Idealist a fost Adolf Hitler şi tocmai idealismul l-a transformat într-o pedeapsă pentru omenire. Dacă n-ar fi fost un idealist, ci un lucid, Hitler ar fi putut clădi *imperiul de o mie de ani*, punând bazele temeinice ale globalizării. I-am studiat planurile şi le găsesc perfect aplicabile, cu condiţia unei alte investiţii de încredere. Planurile grandioase se pot realiza numai prin cultivarea viciului, pentru că viciul disciplinează societatea.

Cu o neaşteptată frenezie, Worley se apleacă asupra tastaturii computerului şi, după câteva manevre, îmi arată textul afişat pe monitor.

- Uite, aici, şi ai să vezi ce avem noi de făcut. Întreaga concepţie de federalizare a Europei şi, în perspectivă, de realizare a statului planetar a fost notată de diplomatul italian Farinacci. Citeşte şi, după aceea, putem discuta!

Citesc:

"Chiar dacă vom pierde războiul, experienţa noastră nu va fi în zadar. Lumea merge spre socialism, abandonând definitiv plutocraţia, bisericile şi regii. Este vorba de crearea unei noi ordini europene.

Acţiunea noastră are în vedere reforme sociale: suprimarea, pe cale paşnică, a vechilor clase conducătoare, instruirea şi educarea civică a clasei muncitoare. Cu toate acestea, noi ne distingem radical de Internaţionala a III-a şi de obiectivele ei, deoarece ne opunem internaţionalismului distrugător, urmărind să punem în valoare caracterele naţionale ale fiecărui popor.

Oare cum am putea face să suprimăm frontierele naţionale, păstrând, în acelaşi timp, tradiţiile, cultura şi arta popoarelor europene, care se deosebesc atât de profund? Misiunea noastră este de a realiza o uniune a Europei într-un organism supranaţional unic, în ciuda suprimării frontierelor vamale, deoarece unitatea politică a Europei nu poate fi decât rezultanta uniunii sale economice.

Bineînţeles că va trebui exercitat un control superior asupra economiilor naţionale, dar el nu va avea alt scop decât evitarea concurenţei sterile şi a supraproducţiei.

În continuare, vom avea organisme politice pe o bază federală. Se pot prevedea, deja, şapte federaţii politice:

1. Peninsula Iberică

2. Franţa şi Belgia

3. Germania, Danemarca, Polonia, Statele Baltice, Slovacia, Boemia-Moravia şi Elveţia

4. Italia, Croaţia, Serbia, Albania şi Grecia

5. Insulele Britanice

6. Suedia, Norvegia, Finlanda şi Islanda

7. Ungaria, România, Bulgaria, Ucraina, Crimeea și Bielorusia.

Aceste șapte federații se vor grupa, mai târziu, în trei subfederații:

1. Peninsula Iberică, Franța, Belgia, Italia, Grecia, Anglia

2. Germania și Scandinavia

3. Balcanii Orientali.

Atunci când continentul va ajunge la această etapă, autonomiile locale fiind, în continuare, menținute și atunci când când se va întocmi un plan comun de cooperare în Africa, unirea politică a Europei va fi, practic, dobândită".

N-aș fi crezut niciodată că înfăptuirea imperiului global se înfăptuiește, astăzi, în baza strategiilor fascismului german. Dacă n-aș vedea cu ochii mei facsimilul notițelor lui Farinacci, fostul atașat cultural al Italiei la Berlin, aș crede că totul e o farsă. Și, dacă nu-i o farsă, nu cumva Hitler a fost manipulat abil de forțele, obscure - pe atunci, care au ca unic ideal un stat planetar?

Dacă da, cine ar trebui să își asume răspunderea pentru victimele fascismului?

- Hitler a comis, totuși, două greșeli fundamentale. În primul rând, nu și-a creat o *eurocrație*, un organism administrativ aparent multinațional care să poată lua Europa sub control, fără a excita naționalismele, care trebuiau convertite într-o conștiință europeană. A doua greșeală comisă de Hitler este reprezentată de războiul primitiv pe care l-a declanșat. Forța armată, reprezentată fiind chiar și de o aglomerare multinațională de ostași ca în cazul NATO, nu poate lua în administrare Europa fără a fi privită cu ostilitate. Cu atât mai mult, o armată de tip prusac nu avea nici o șansă reală de a înfăptui globalizarea. Noi nu vom repeta greșelile lui Hitler, deși mă tem că Jugoslavia și Rusia nu vor putea fi dezmembrate fără războaie civile.

Vreme de câteva ceasuri, discutăm despre federalizarea Europei în baza strategiei lui Adolf Hitler și, fără să vreau, mă și simt, deja, un fel de legatar testamentar al odiosului personaj al istoriei.

Disputăm pe computer o adevărată partidă de șah.

Hotărâm întâlniri decisive între șefii serviciilor secrete din Europa, statele fiind conduse, în definitiv, doar de servicii secrete. Președinții și guvernele sunt doar paiațe care se lasă mânuite în degradantul spectacol de-a democrația.

Întocmim lista viitorilor lideri europeni, pe baza datelor care ne-au parvenit de la structurile noastre secrete. Șansele de a deveni personalități ale viitorului le surâd numai lichelelor, scursurilor, trădătorilor.

Am inventariat vicii și am devenit stăpânii vicioșilor. Ei vor lua în stăpânire popoare și vor conduce în numele nostru.

Vreme de o mie de ani, de acum înainte, omenirea va trăi numai în pace.

La despărțire, îi zic lui Worley cu nedisimulată ironie:

- Dacă ar ști omenirea cât îi datorează lui Adolf Hitler, l-ar substitui lui Iisus. Mileniul care urmează va face execuția ultimului lui testament.

- Aș! surâde George. Acesta e primul, dar și singurul care se execută. Ultimul testament al lui Adolf a fost o aiureală. A fost scris în dimineața zilei de 29 aprilie 1945, la ora 4, și confirmă încă o dată, dacă mai era nevoie, nerodul idealism al personajului. Hitler a părăsit scena istorie cumplit de sărac, lăsând

rudelor și colaboratorilor doar mărunțișuri cu valoare de amintire. Chestia este că omul nu a avut vicii. Cinstit vorbind, nu cred că va mai fi reabilitat vreodată, pentru că idealismul va dispare pentru totdeauna.

- Dar noi, cei care vom aduce un mileniu de pace prin unificare planetară, noi nu suntem, în fond, tot niște idealiști?

George Worley mă privește curmeziș și îmi răspunde cu o neașteptată asprime:

- Nu. Noi suntem niște condamnați la luciditate!

A OPTA TAINĂ A ANTICARULUI

Am distrus, deja, toate guvernele lumii, chiar dacă ele există încă de drept.

De la noi vine teroarea care cuprinde totul.

Noi am înhămat omenirea la lucru.

Fiecare om sapă la temelia puterii, fiecare se căznește să răstoarne ceea ce abia se mai ține pe picioare.

Toate statele, sătule de uneltiri, cer liniștea, sunt în stare să sacrifice totul pentru pace.

Dar noi nu le vom da pacea până nu ne vor recunoaște deschis puterea.

Împărțirea popoarelor în partide le-a pus pe toate la dispoziția noastră.

Până și puterea oarbă a mulțimilor a ajuns să fie proprietatea noastră și numai noi o putem stăpâni și conduce.

Ne aparțin pietrele unghiulare ale existenței: justiție, presă, alegeri, instrucțiune și educație.

În clipa în care vom trece la exercitarea puterii, vom spune popoarelor: ***Totul merge prost, toți am suferit peste culmea răbdării!***

Vom face din popoare forțe atât de oarbe încât ele nu se vor putea mișca fără a fi conduse de oamenii noștri, pe care îi vom instala în locul liderilor lor.

Dacă stricăm o parte din mașinăriile statelor, atunci statele se vor îmbolnăvi și vor muri.

Și-atunci, planeta ne va aparține.

Constituțiile nu sunt altceva decât școli de discordie, de dezbinare, de discuții, de deosebiri de vederi, de sterpe agitații ale partidelor care ne-au condus în pragul stăpânirii universale.

Grigori Yarabin amenință

Grigori Yarabin este atât de furios încât ar fi în stare să pună o bombă sub Kremlin. Numai că el, ca fecior de mujic ce se află, nu poate accepta o atât de simplistă rezolvare a problemelor. Prin urmare, hotărăște să se calmeze, așa că își procură o sticlă cu vodcă și o femeie.

O metodă sigură ar fi să consume întâi vodca și, abia după aceea, femeia, dar Yarabin optează pentru simultaneitate.

Și nu are ce regreta.

După nici două ore, este calm și lucid.

Se instalează la volanul mașinii și părăsește Moscova. Știe că este filat, dar puțin îi pasă.

Oprește la vreo douăzeci de kilometri de Capitală, într-o pădure de mesteacăn, și se lungește pe covorul de frunze. Ține ochii închiși, iar lumina amurgului îi toarnă mierea toropelii în fiecare celulă a trupului. Adoarme și are parte, ca de obicei, de un somn scurt și fără vise.

Când se trezește, cerul e spuzit cu stele.

Urcă la volan și pornește în noapte, conducându-și urmăritorii spre o ambuscadă pregătită să funcționeze non-stop.

Câteva grenade și rafale de arme automate sfâșie liniștea și întunericul.

Oprește și așteaptă sosirea altei mașini, care îl va conduce la o bază de aviație secretă. Atât de secretă încât n-au aflat de existența ei nici mahării de la Moscova, nici cei de la Washington, nici multimiliardarul Berezovski.

Navighează spre Bairam-Ali, în Turkmenistan, unde urmează să-l întâlnească pe Serghei Tumanov.

Tumanov a lucrat, până de curând, sub acoperirea de aghiotant al generalului Voronțov. Și-a legendat pieirea într-o ambuscadă a mafioților ruși și, de două zile, așteaptă la Bairam-Ali.

Lucrurile evoluează cât se poate de prost. Moscova s-a împărțit, definitiv, în două tabere, una mai puternică, dar și mai slabă decât cealaltă și amândouă la fel de vinovate față de poporul rus și față de țară. Între ele se cască o uriașă prăpastie.

Yarabin s-a străduit să călăuzească extremele și să le adune pe un drum comun, dar eforturile sale au fost privite cu ostilitate de ambele părți, așa că s-a văzut nevoit să se volatilizeze rapid, până ce nu va deveni dușmanul de moarte al tuturor.

- Idioți! nu s-a putut abține să nu le strige la plecare. Abia acum n-am fi avut voie să acceptăm dezbinarea și să așteptăm, apatici, clipa când războiul va bate la ușă.

Yarabin a înțeles că dezmembrarea Rusiei este inevitabilă și că se va produce printr-un război civil. A înțeles chestia asta, când a obținut pentru Kosovo treizeci de miliarde de dolari, bani necsari Rusiei ca iarba de leac.

Treizeci de miliarde înseamnă o sumă rezonabilă pentru abandonarea definitivă a două-trei milioane de oameni, care se vor căsăpi unii pe alții din prostie și pentru că asta a fost voia altora, voia celor care vor să dea un exemplu înspăimântător tuturor statelor lumii care încă mai ezită să se lase dezmembrate conform principiilor strategice de realizare a statului planetar.

Din fericire, Grigori Yarabin și-a înființat propriul lui serviciu secret după atentatul eșuat din Port au Prince. A trudit ca un ocnaș, dar rezultatele au meritat efortul. El și serviciul lui au început să însemne ceva, ceva atât de puternic și de credibil încât, în 1998, Frank Sharkey i-a propus o întâlnire în Caraibe pentru negocieri. În fața puternicilor reali ai lumii, Yarabin devenise, deja, o autoritate demnă de luat în considerație.

Pe cei puternici nu-i asasinezi, cu ei negociezi.

Serghei Tumanov îl așteaptă în casa unui contrabandist, pe valea râului Murgab.

La căderea serii, vor trece în Iran, unde sunt așteptați de liderii serviciilor secrete independente, organizate de răzvrătiții serviciilor care au depus steagul în fața ocultei planetare.

- Călăuza e un om de încredere? întreabă Yarabin, în vreme ce mușcă din turta crocantă din făină de orez.

- Aslan Nukus? Să îndrăznească numai să ne vândă!

Yarabin nu are nevoie de alte asigurări. Serghei Tumanov e un om cumplit, care și-a creat un adevărat imperiu la granițele sudice ale fostei URSS.

Când se ivesc primele stele, în fața casei lui Aslan Nukus opresc trei autoturisme *Lada*, iar alte trei trec, fără să oprească, spre frontieră.

- Nu-mi place desfășurarea asta de forțe. Mă simt ca pisica din poveste, care și-a pus zgardă cu clopoței, zice Yarabin.

- Trebuie să trecem drept Nukus și banda lui de contrabandiști, iar belferul ăsta numai așa obișnuiește să circule.

Dincolo de Mari, trag într-o parcare și se pun pe așteptat. Când va reveni o mașină din cele trei care formează avangarda, vor putea porni mai departe. Se vor fi dat peșcheșurile pentru drum sigur și fără opreliști.

- Și totuși, nu-mi vine să cred! zice Tumanov.

Yarabin urinează calm pe trunchiul unui măslin și privește cerul înstelat.

- Stelele Samarkandului! exclamă el. Ce ziceai că nu-ți vine să crezi?

- Nu-mi vine să cred că, în toți acești ani, noi nu am fost nici măcar o clipă liberi.

- Libertatea nici nu există. E doar una dintre amăgirile care ne dau putere de viață.

Tumanov nu are astâmpăr. Sunt mult prea multe lucrurile pe care nu le înțelege și la care caută răspunsuri, de asta nu are astâmpăr.

- Nici măcar Stalin n-a fost liber?

- Nici. Și nici Hitler. Ei au fost prizonierii propriilor lor sisteme.

- Dar serviciile noastre secrete?

- Serviciile noastre secrete n-au avut, niciodată, o viziune de ansamblu asupra lumii și, în consecință, n-au înțeles-o și n-au putut s-o domine. N-au știut cum s-o domine. Brutalitatea înspăimântă, dar nu supune.

Convoiul intră în Mashhad odată cu zorii.

- Spune-mi, tu chiar crezi că noi, o mână de oameni, ne vom putea împotrivi uriașei și neștiutei forțe care deja conduce lumea? întreabă Tumanov, când se stinge, pe cer, ultima stea a Samarkandului.

Yarabil îi răspunde fixându-l într-o căutătură stranie, amenințătoare:

- Dacă nu ne vom putea împotrivi, vom arunca planeta în aer! E suficient să tastăm formula pe oricare computer din rețeaua *Internet* și declanșăm ultimul apocalips!

A NOUA TAINĂ A ANTICARULUI

Presa, pe care o stăpânim pe deplin, servește spre a înflăcăra pasiunile sau spre a întreține polemica partidelor.

Presa este mincinoasă, nepricepută, zadarnică.

În marea lor majoritate, oamenii nu înțeleg la ce servește.

Noi am transformat publicistica şi publicitatea într-o armă teribilă.

Nimic nu se face cunoscut societăţii fără consimţământul nostru.

Toate ştirile sunt primite şi centralizate, apoi, în raport cu avantajele pe care ni le pot aduce, sunt repartizate pentru consum public.

Am făcut din presă un instrument care se substituie gândirii, un mijloc de educaţie a popoarelor.

Tot ce tipărim noi este ieftin şi citit de toată lumea.

Tot ce tipărim noi crează iluzia diversităţii opiniilor.

Prin presă, îl facem pe alegător să creadă că împărtăşeşte opinia partidului său, că urmează principii, dar, în realitate, el urmează supus stindardul pe care noi îl ridicăm pentru el.

Noi zădărnicim şi potolim atât cât trebuie, pentru că ştim să insuflăm când adevărul, când minciuna, confirmând faptele sau contestându-le, după impresia pe care o fac asupra publicului.

***Întâia ameninţare a** Păianjenului*

George Worley dă buzna în anticariat. Îl frământă ceva, din moment ce pare mai tulbure decât apele Senei, care curg insensibile şi neştiutoare prin apropiere.

Îl privesc întrebător, şi-atunci Worley se dezlănţuie într-o panicată înşiruire de cuvinte:

- Ne vin veşti proaste din Est. Mafia rusă e o cacialma teribilă care ne scapă, încet, dar sigur, de sub control. Agenţii noştri susţin că toată contrabanda, şi mai ales cea cu substanţe radioactive, cu focoase nucleare şi cu alte ansamble şi subansamble, este organizată de o facţiune a fostului KGB. Materialele nu sunt vândute nimănui, ci dispar fără urmă după trecerea lor în teritoriile controlate de noi.

- E imposibil să dispară fără urmă!

- Şi totuşi, dispar. Dispar în ciuda supravegherii acerbe realizată cu efective umane, cu scanări prin satelit. Dispar pur şi simplu.

- Poate le vând teroriştilor...

- Care terorişti? Toate organizaţiile teroriste din lume funcţionează sub controlul nostru riguros şi nici una dintre ele nu şi-a procurat componente necesare ansamblării unei arme atomice.

- Poate ne trag arabii pe sfoară...

- Nu-şi permit. Nu îndrăznesc să-şi permită. Pretenţiile lor sunt rezonabile şi pe cale de a se rezolva. Dacă le mai predăm încă un cap de pod în Europa, până la sfârşitul mileniului în curs, le ajunge.

George Worley mă priveşte dezarmat. Simt că are o ipoteză de rezervă şi, dacă nu o scoate încă la iveală, este de presupus că ea, ipoteza, ia în calcul o acţiune extrem de gravă şi la care nu poţi cugeta fără să-ţi intre groaza în oase.

- Ţi-e teamă că s-a ivit concurenţa, că există, undeva, o altă forţă care ne copie metodele, punând pe picioare o altă organizare planetară?

- Mă tem că nu ne copie nimeni. Mă tem că se pune pe picioare o organizaţie teroristă uriaşă şi care, mai devreme sau mai târziu, ne va cere să o slujim. Şi nu

vom avea de ales...

De data asta mă simt eu dezarmat, de parcă m-aş afla în faţa unei ipoteze atât de absurdă încât nici nu merită luată în considerare.

- Vorbeşti prostii, Worley. Nouă ni se supun armatele, serviciile secrete şi guvernele lumii. Noi facem legea pe pământ, noi dăm drept de viaţă şi de moarte cui vrem şi când vrem. Noi aducem la sapă de lemn ţări bogate, noi exportăm revoluţii şi războaie civile, noi am distrus sentimentul solidarităţii umane pentru a-l înlocui cu cel al compasiunii, care nu are nimic omenesc în el, fiind făţarnic şi egocentrist. Cine ni s-ar putea împotrivi nouă şi, mai ales, cum?

- Dacă am şti cine, problema s-ar rezolva rapid, curat şi eficient. Dar nu ştim cine şi, dacă nu ştim, suntem cu mâinile legate. Cât despre *cum* ni s-ar putea împotrivi, mai bine să nu mai vorbim. Închipuieşte-ţi, Rich, că, simultan cu prima cerere de supunere pe care ne-o vor adresa, fac să sară în aer câteva dintre cele mai puternice capitale ale lumii. A doua zi, când jumătate din planetă va fi fost deja distrusă, ce altceva ne va rămâne de făcut decât să ne supunem şi să devenim, din stăpâni, uneltele fidele ale celor care au uzurpat puterea?

Apele Senei îmi par a fi mai tulburi ca niciodată.

Urăsc apele tulburi, pentru că acolo, în aglomerarea aceea murdară, se ivesc, de regulă, cele mai surprinzătoare, mai primitive şi mai periculoase formă de viaţă - viruşii.

- Un arsenal atomic nu se poate redistribui, de-a lungul şi de-a latul planetei, fără să bage cineva de seamă ce se întâmplă. Avem servicii secrete, organizaţii antiteroriste, poliţii, astea ce fac, de ce nu desconspiră reţeaua înspăimântătoare despre care mi-ai vorbit? În plus, materialele acestea se procură de undeva, din Rusia - probabil. De ce nu-l pui pe Clinton să negocieze cu Elţîn, să dea Rusiei cât îi trebuie, fie şi o sută de miliarde de dolari, numai să-şi întărească măsurile de securitate la silozurile atomice?

- Pentru că Elţîn nu mai înseamnă nimic. El este ca o cortină, cortina de catifea care ascunde de ochii condamnatului la moarte mecanismele ghilotinei. Singurul cu care am putea negocia este *Păianjenul*, artizanul singurei organizaţii teroriste pe care nu o controlăm, ba încă şi de dimensiuni planetare. Problema este că nu ştim cine este *Păianjenul*, cum putem da de el şi cum l-am putea convinge să treacă de partea noastră.

- Dacă e om, înseamnă că locuieşte undeva. Şi, dacă locuieşte undeva, îl vom găsi!

- Ai avea curajul să rişti, să devii momeala spre care, fără nici un dubiu, n-ar ezita să se arunce?

- Categoric. Dar de ce-ţi închipui că l-aş interesa?

- Pentru că, în vreme ce noi nu ştim nimic despre ei, ei ştiu totul despre noi, Rich. Poate că ne-am cam grăbit cu ieşirea la rampă. Poate că n-ar fi trebuit să spargem încă băşica numită ONU şi să mărşăluim pe sub arcurile de triumf cu mercenari NATO şi cu preceptori tip Banca Mondială şi FMI. Noi am scontat că desconspirarea în forţă va face impresie şi va impune respect. Nu ne-am înşelat, dar iată că există unii care se vor stăpâni peste toate, în locul nostru.

Cu diferența că, în vreme ce noi vrem să clădim un mileniu de pace, ei doresc un mileniu de teroare și anarhie.

Vorbele mari au asupra mea, cel mai adesea, un efect neașteptat. O neliniște ciudată, o neliniște sporită până la insuportabil prinde să mă sufoce, și-abia mai am puterea să zic:

- Tu chiar crezi, Worley, că noi vom aduce un mileniu de pace?

A ZECEA TAINĂ A ANTICARULUI

Vom institui enorme monopoluri, bănci de care vor depinde bogățiile popoarelor.

Vom deveni adevărații stăpâni ai bogățiilor, ai bunurilor teritoriale și ai veniturilor.

Industria a răpit fructul muncii pământului.

Noi vom dezvolta specula și gustul luxului, al acelui lux care nimicește totul.

Vom face să crească salariile, dar salariile mărite nu vor aduce nici un folos lucrătorilor, pentru că, în același timp, vom scumpi tot ce reprezintă primă necesitate.

În societate, vom stimula anarhia, iar pe individ îl vom reduce la statut de unealtă, cultivându-i pasiunea pentru alcool, droguri, sexualitate, perversiune, ușurătate.

Frank Sharkey nu mai crede în America

Frank Sharkey nu se lasă convins. Nu crede că mai există posibilități de împotrivire și nici nu vede rostul acestei împotriviri.

- Poate că nici nu-i rău, Grigori, că se realizează statul global. Poate că va urma mileniul de pace de care omenirea are atâta nevoie.

Yarabin continuă să-l scoată din minți, curățind fructe cu afurisita furculiță de servit pește.

- Prostii, Frank. Omenirea poate supraviețui doar împărțită în două tabere. Atunci când nu există alternativă, nu exită echilibru și, când nu există echilibru, nu există nici măcar libertatea aceea aproximativă care-i face pe oameni să se simtă atât de bine.

- Libertate?! izbucnește Sharkey. Ce-i aia libertate? Arată-mi o singură secundă din istoria omenirii în care ea să fi funcționat! Nu există libertate, Grigori, n-a existat, nu există și nici nu va exista vreodată!

Yarabin continuă să-i toace mărunt nervii.

- Dacă nu crezi în libertate, de ce ai venit când te-am chemat?

Chiar așa: de ce a venit? De ce n-a rămas la ferma cât palma pe care și-a cumpărat-o în Oregon, în 1995, după ce a demisionat din CIA?

Frank Sharkey a crezut în America. În numele ei, a ucis sau doar a rostit sentințe de condamnare la moarte. Avea acest drept, pentru că el ucidea și ordona asasinate în numele Americii, pentru binele ei.

Dar America nu-și mai aparține, s-a transformat în tălpașul unei puteri imposibil de localizat și de contracarat.

Frank Sharkey a crezut în America atât de intens încât s-ar fi condamnat chiar și pe sine la moarte, dacă ar fi fost în beneficiul Americii un astfel de gest.

Niciodată nu s-a simțit sociopat sau psihopat, cei uciși nu i-au tulburat nopțile.

- Ai venit pentru că nici în America nu mai crezi...

- E adevărat, consimte Sharkey.

- Și-atunci, în ce crezi?

Pentru prima dată în ultimii ani, Sharkey simte nevoia organică să izbucnească în râs.

Și râde, râde zgomotos, cu surprinzătoare voluptate.

Râde până ce simte că se sufocă.

- Cred în fema mea din Oregon, în asta cred!

- Yarabin îl privește cruciș. Încearcă să se imagineze pe sine cosind fânul pe o coastă de deal din Storojineț și aflându-și deplina împăcare în cositul fânului, dar nu izbutește.

A UNSPREZECEA TAINĂ A ANTICARULUI

Oamenii, fie ei din pleava societății sau nu, sunt călăuziți exclusiv de micile lor pasiuni, de superstițiile, de obiceiurile, de tradițiile și de teoriile lor sentimentale.

Oamenii sunt sclavii diviziunii partidelor, ei se opun înțelegerii celei mai cuminți.

Singură, forța poate triumfa în viitor.

Violența trebuie să devină un principiu, viclenia și ipocrizia - o regulă.

Nu trebuie să șovăim în fața corupției, a înșelăciunii și a trădării, ori de câte ori acestea ne pot servi în a ne atinge scopul.

E o datorie de a rămâne în acest program de violență și ipocrizie!

Nepoții lui Stalin

Dintotdeauna, peștele cel mare îl înghite pe cel mic. Excepțiile de la regulă nu sunt excepții, ci consecințe nedorite ale unor evaluări greșite.

Întotdeauna, există doi pești, dar, adesea, peștele mai puțin voluminos este, de fapt, peștele cel mare, cel care-l mistuie pe celălalt.

Plevușca nu se ia în calcul, ea a fost creată pentru nutrirea peștilor mari. Aleargă buimacă spre fălcile deschise și se simte liberă de la ieșirea din icre și până acolo, în vecinătatea fălcilor.

A venit vremea să aflu cine este peștele cel mare: *noi* sau *ei*? În viața fiecărui om există o sumedenie de răscruci. Destinul i se modifică mereu și mereu, în raport de itinerariul pe care și-l alege singur, după ezitările de la răscruci, până la cel din urmă drum, cel înfundat.

Ies în calea destinului, la volanul unei mașini oarecare, o mașină angajată somnolent pe autostrada dintre Lausanne și Sion.

Pricep că am fost reperat încă înainte de a ajunge la Vevey, dar, din păcate, până la Sion nu se întâmplă nimic. Urmăritorii se țin pe urmele mele în stilul clasic al nepoților lui Iosif Visarionovici Stalin, fără să încerce să mă oprească.

Este de presupus că-i deranjează traficul aglomerat, aşa că părăsesc autostrada, virând spre Pasul Simplon, pe o arteră secundară şi insuficient folosită.

Opresc într-o parcare, sub streaşina unei păduri năzuroase. Cobor şi mă îndrept hotărât spre desişul pădurii. Urinez pe trunchiul răsucit al unui pin secular, apoi îmi aprind o ţigară şi mă îndrept, agale, spre parcare.

- E o prostie să umbli fără gardă de corp, atunci când ai ceva mai mult decât propria-ţi viaţă de apărat.

Vocea străinului presură cuvintele în mod egal, fără inflexiuni. Aparţine unui ins de calibru, care îndreaptă spre pieptul meu ţeava unui pistol sofisticat.

Alţi şase gealaţi, înarmaţi până-n dinţi, mă cercetează cu nişte priviri care pot fi suspectate de orice, numai de amiciţie nu.

- Presupun că mă confundaţi cu Alianţa Nord-Atlantică, zic, arătând zeflemitor spre arsenalul trupeţilor.

- Ai ghicit! se amuză căpetenia.

- Presupun că urmează o invitaţie...

- De ce nu o excecuţie? parează uriaşul.

- O execuţie este exclusă. Dacă aveaţi de gând să-mi livraţi biletul spre rai, o puteaţi face mai din vreme şi cu mult mai puţine riscuri. Deci e vorba de o invitaţie şi sunt gata să vă urmez.

- Frumoasă logică! se entuziasmează nepotul lui Iosif Visarionovici. Atunci, să mergem!

Îl urmez spre camioneta din parcare.

Urcăm şi maşina demarează scrâşnit, îndreptându-se spre o direcţie necunoscută. Necunoscută mie, desigur. Dar asta nu are importanţă. Important este că eu am chibzuit temeinic la răscrucea destinului şi cred că am ales în mod inspirat calea pe care trebuie să o urmez.

- Nu te mai frământa, cale de ieşire nu există!

- Ce te face să crezi că mă frământ? Îmi place peisajul din Mont les Rosa şi, dacă aveţi de gând să vindeţi, vreodată, cabana care vă serveşte drept cartier general în zonă, o cumpăr.

Nepotul lui Stalin afişează uimirea pe care i-ar produce-o descoperirea celei de-a noua minuni a lumii, în cazul că a opta s-ar fi descoperit până acum.

- Dacă aş fi vrut, vă putem eu "invita" la mine, dar, datorită cine ştie cărui capriciu, am preferat să vă fiu oaspete. Sper că Grigori Yarabin o duce la fel de bine cu sănătatea.

O vreme, călătorim în linişte.

- Cum te cheamă, prietene? mă adresez uriaşului.

- Adam Semler. De ce?...

- Pentru că îmi placi, Adam. Nu pari să fii doar un simplu executant al ordinelor pe care le dă Grigori Yarabin...

- Yarabin? Grigori este şi el doar o simplă rotiţă. O rotiţă niţel mai importantă, dar tot doar o componentă a mecanismului.

- Tocmai de asta, zic, aş fi preferat să discut cu *Păianjenul*.

Adam Semler surâde parşiv.

- Mai curând ai să ajungi să-l cunoşti pe Dumnezeu şi să sporovăieşti cu El pe îndelete.

Maşina urcă, deja, serpentinele spre Mont les Rosa.

A DOUĂSPREZECEA TAINĂ A ANTICARULUI

Conform programului nostru, a treia parte din oameni îi va supraveghea pe ceilalţi.

Atunci nu va mai fi ruşinos să fii spion sau denunţător.

Agenţii noştri vor fi selectaţi şi din înalta societate, dar şi din rândurile clasei de jos.

Verificarea depoziţiilor şi arestărilor va depinde de un grup de controlori.

Acel care nu va face raportul său asupra a ceea ce a văzut sau a auzit va fi considerat tot atât de vinovat de tăinuire sau de complicitate ca şi când ar fi săvârşit aceste două crime.

"Nu se va mai auzi în tine glasul mirelui şi al miresei"

În şemineu ard, violet, câţiva butuci de mesteacăn, fluturând contururi fumurii, de aripă împuşcată, pe tavan.

Yarabin, Sharkey, Tumanov şi încă un personaj, un ins cu ochelari fumurii şi cu o cicatrice pe frunte insuficient mascată, stau tolăniţi în fotolii adânci, care îndeamnă la somn sau la meditaţie, dacă nu cumva la amândouă în acelaşi timp,

Plouă suav la poalele Alpilor şi se aud picurii păşind, tiptil, pe acoperiş.

Rich, în picioare, foarte aproape de şemineu, priveşte atent clăbucii care se adună, sub presiunea flăcărilor, la capetele buştenilor de mesteacăn.

De undeva, dintr-un ungher întunecat al încăperii, o voce dogită, de om beat sau de nebun, declamă:

- *După aceste lucruri, am văzut coborându-se din cer un alt înger, care avea o mare autoritate; şi pământul s-a luminat de slava lui... El a strigat cu glas puternic şi a zis:* ***A căzut, a căzut Babilonul cel mare! A ajuns un locaş al demonilor, o închisoare a oricărui duh necurat, o închisoare a oricărei păsări necurate şi urâcioase! Pentru că toate neamurile au băut din vinul mâniei desfrâului ei şi împăraţii pământului au comis adulter cu ea şi negustorii pământului s-au îmbogăţit prin risipa desfătării ei!***

Rich se întoarce spre ocupanţii fotoliilor.

- Bun, putem trece la discuţii, domnilor?

Din ungherul întunecos, glasul de beţiv sau de nebun continuă să tânguie:

- *Apoi am auzit, din cer, un alt glas care zicea:* ***Ieşiţi din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fiţi părtaşi la păcatele ei şi să nu primiţi din pedepsele ei. Pentru că păcatele ei au ajuns până la cer; şi Dumnezeu Şi-a adus aminte de nedreptăţile ei!***

Rich se aşează în fotoliul neocupat şi se adresează omului cu cicatrice:

- Cine sunteţi?

Omul, ascuns în spatele lentilelor întunecate, nu dă semne că ar fi auzit întrebarea.

- Sunteţi *Păianjenul*, nu-i aşa?

Omul dezvelește o lamă de zâmbet.

- Prea simplu, Rich. Nimeni nu-l cunoaște pe *Păianjen*, nimeni nu știe cum arată. Nimeni nu știe unde se află, ce respiră, ce iubește și ce nu iubește. Nici numele lui adevărat nu-l știe nimeni, așa cum nu știe nimeni numele adevărat al lui Dumnezeu. Dacă l-am ști și dacă l-am rosti, El ne-ar auzi și ne-ar răspunde!

Alt psihopat! gândește Rich, în vreme ce, apropiindu-se, omul cu voce de bețiv sau de nebun continuă să declame:

- Răsplătiți-i cum va răsplătit ea și întoarceți-i de două ori cât faptele ei! Turnați-i de două ori mai mult în potirul în care a amestecat ea!

Se așează pe un taburet, foarte aproape de foc.

Nu arată nici a nebun, nici a bețiv, deși soarbe leneș conținutul unui pahar înalt.

- Sunt generalul Nikita Voronțov, zice el, pe neașteptate, și îi întinde mâna lui Rich.

- Dar el? arată Rich spre omul cu ochelari fumurii, care pare să-l fascineze.

- Andrej Rajewscki, asasinul din Vancouver. Mereu prezent acolo unde s-ar putea să fie nevoie de mine, Rich!

Rich își amintește, reușește să facă necesarele conexiuni.

Înainte de înrolarea sa în ocultele *Supremației Universale*, Anthony Andrew Rich era încă un pârlit de detectiv particular în Baltimore. Pe vremea aceea, *Supremația* risca să se scindeze. Liderul uneia dintre facțiuni, Brigham Foster, a fost ucis de Jeff Rackham, agent al serviciilor secrete americane, la o fermă din vecinătatea cochetului oraș Victoria. Celălalt lider de facțiune, Jeff J. Young, a fost ucis mult mai târziu, după reunificarea *Supremației Universale*. Se zvonise că ucigașul plătit care i-a venit de hac ar fi un polonez, dar nimeni n-a bănuit pentru banii cui a ucis polonezul.

Rich îl cercetează atent pe Rajewscki și pricepe că cicatricea de pe frunte o are de atunci.

- Și dacă va trebui să plătești?

- Pagubă-n ciuperci! răspunde asasinul amuzat. Practic meseria asta de prea multă vreme ca să-mi mai pese.

Are dreptate polonezul. În definitiv, după comiterea unei crime, nu trimiți cuțitul la topit, ci asasinul, adică mintea care premeditează, care hotărăște și care ordonă. Iar mintea care a premeditat, hotărât și ordonat uciderea lui Jeff J. Young pare să fie cel cu identitate necunoscută, cel căruia i se spune *Păianjenul*. Dar tot atât de bine poate fi și Doc Winter, cel care i-a urmat victimei la conducerea *Supremației*.

E inutil să introducă subiectul în discuție.

- OK, să trecem la problemele noastre, domnilor! Deci, ce vreți să știți?

- Nimic, răspunde Yarabin, curățindu-și unghiile cu furculița de servit pește.

- Și-atunci, de ce m-ați răpit?

Yarabin lasă furculița să lunece în buzunarul de la piept, apoi își împreunează mâinile pe genunchi.

- Știm totul și nu avem ce te întreba. Voi, în schimb, nu știți nimic, nici măcar întrebările care ar trebui puse, așa că trebuie să vă venim în întâmpinare

cu răspunsuri. Trăim într-o epocă modernă, în care puterea se dobândește la lumina zilei. La mine acasă, la Storojineț, genul ăsta de transparență este cunoscut de veacuri. Vă ascult cum le vorbiți voi popoarelor despre integrare, despre securitate, despre spirit comunitar și parcă-l văd pe Dedea fugind cu toporul după un cocoș prin ogradă și gâfâind: *Stai, găină, să te tai!*

- Și cocoșul stă?

- Nu stă, cum să stea! Că doar nu-i prost ca un popor abia scăpat de comunism. Dar nu despre cocoșul bătrânului vrem să-ți vorbim...

- *Atunci, un înger puternic a ridicat o piatră mare ca o piatră de moară și a aruncat-o în mare zicând:* ***Cu așa violență va fi aruncat Babilonul!*** declamă, iarăși, generalul Voronțov.

- Babilonul sau Moscova? nu se poate abține să nu întrebe Rich.

- Babilonul, adică axa Washington-Berlin-Londra-Paris, adică băncile de investiții și Internet-ul, plus toate drăcoveniile care fac dintr-un bătrân anticar de la periferia orașului Baltimore stăpânul lumii. Chestia asta mi se pare teribil de mișto, Rich: Stăpânul lumii, cel care poate mișca toate urdiile pământene doar cu un simplu gest să locuiască la periferia unui oraș oarecare, în cămăruța din spate a unui anticariat prizărit! Nici unul dintre baltimorezi nu și-ar putea închipui că inofensivul anticar Doc Winter mișcă pe scena istoriei contemporane paiațe de calibrul unor Clinton sau Elțîn, fiind, în fond, vinovat de uriașul genocid căruia i-au căzut victime somalezi, arabi, sârbi și lista ar putea continua chiar și cu pensionarii din Storojineț, cu excepția lui Dedea, care, fiind bunicul meu, n-are probleme cu alimentația și cu băutura. Iar un rus autentic, dacă are ce mânca și ce bea, moare sănătos, fără să se atingă, vreodată, de medicamente.

Yarabin își scoate, iarăși, furculița de servit pește. E un gest involuntar, care marchează căderea în dramatism.

- Dacă am dori-o, v-am putea distruge într-o singură noapte. Vă știm pe toți, Rich, știm cine sunt rezidenții voștri continentali, știm prin cine dominați serviciile secrete, sistemele bancare, parlamentul european, NATO, guvernele și parlamentele naționale.

- Și de ce n-o faceți? De ce nu încercați să o faceți?

- Pentru că e păcat să dărâmi o construcție frumoasă și bine făcută. A încercat s-o zidească și Hitler, a încercat și Stalin, după ce a fost pus la punct planul lui Jelev, dar n-au reușit nici unul, nici celălalt, pentru că pe vremea aceea lumea era mai înțeleaptă. Ne place construcția voastră, această minunată uriașă închisoare planetară, și avem o considerație deosebită față de însușirile voastre de paznici pricepuți ai închisorii. Noi nu avem nimic împotrivă să vă menținem, în continuare, ca paznici ai închisorii planetare, Rich!

- Și nu se va mai auzi în tine nici un sunet de harpe, nici glas de cântăreți, nici cântători din fluiere, nici din trâmbițe! Lumina de lampă nu va mai străluci în tine și nu se va mai auzi în tine glasul mirelui și al miresei, pentru că negustorii tăi au fost mai-marii pământului, pentru că toate neamurile au fost amăgite de vrăjitoria ta! declamă generalul Voronțov.

A TREISPREZECEA TAINĂ A ANTICARULUI

Când va fi necesar să ne întărim prin măsuri de protecție polițienească, vom stimula dezordini, manifestări de nemulțumire exprimate de oratori buni.

Persoanele nutrind aceleași sentimente se vor uni cu ei.

Aceasta ne va servi ca motiv pentru a autoriza percheziții și supravegheri polițienești.

Ai un franc, omule?

Rătăcesc, de o bună bucată de vreme, prin cartierul sărac al orașului, ducând pe umeri ca pe-o anevoioasă povară noaptea risipită peste Alpi ca o năframă uitată de o fată frumoasă pe un câmp proaspăt arat.

Rătăcesc prin oraș, mușc din mireasma proaspătă a verii și las stelele să-mi colbuiască umerii cu aur.

Și mi se pare că eu nu mai sunt eu, că insul care cutreieră cartierul sărac al orașului ar fi un altul, o ființă mistică plecată în căutarea unui copac, pentru că ea știe că numai umbra unui copac poate fi adevăratul și singurul altar lăsat de Dumnezeu pe pământ.

Cel care, totuși, sunt a rămas undeva, pe treptele de marmură ale unei templu păgân, ca să oficieze ritmul tainic al jertfirii ființei sacre. Sau poate că altundeva a rămas, poate că nu-i decât o amforă goală sau numai cioburile amforei, sau poate că doar vinul risipit pe treptele de marmură ale templului păgân.

N-am nici măcar elementara curiozitate care să mă facă să întorc capul ca să mă lămuresc cine pe cine a părăsit.

Trec pe străzi și mă simt ca viermele de mătase atârnat în coșciugul gogoașei de o creangă de dud.

La naiba, planeta nici nu mai există!

Există numai străzile care-mi întâmpină trecerea cu indiferență, străzi sinuoase, parșive, ademenitoare, trudnice, epuizante. Și, undeva, la capătul tuturor străzilor, odihnesc treptele din piatră ale unei clădiri înalte, în care simți nevoia să intri. O clădire care poate fi și templu, și cârciumă, și reședință, și bordel.

Ca o himeră, la capătul tuturor străzilor, odihnesc scările acelea din piatră.

Ajung, și mă așez, și îmi amintesc cu intensitate că numai omul sărac poate porunci străzilor.

Deasupra, Calea Robilor s-a agățat de cornișa unei clădiri și prinde să fluture prin aer ca un cearșaf pus la uscat.

Dintotdeauna și pentru totdeauna, Calea Robilor înseamnă și ceea ce este.

- Ai un franc? Ai un franc, omule?

Ce Dumnezeu vrea insul ăsta de la mine!?

Insul ăsta care miroase urât, insul murdar, cu maxilare păroase, cu haine slinoase, cu degetele pătate de nicotină, cu riduri abrupte, cu priviri pâcloase, cu dinți oxidați, lunecoși, înfipți pofticios în frageda carnație a cuvintelor?

- Te-am întrebat: ai un franc?

- Dar pentru ce-ți trebuie?

- Lasă chestia asta în seama mea! Tu fă-te cu el încoa'!

Din obișnuință, din ceva vechi și îndepărtat, prind să-mi cercetez buzunarele și nu găsesc francul pe care mi-l cere insul prăbușit din Calea Robilor pe treptele de piatră ale clădirii înalte, la capătul tuturor drumurilor.

- N-am! îi zic și, pentru că el mă înjură, îmi întorc buzunarele pe dos și i le arăt. Vezi că nu am?

- Văd, că doar nu-s chior... Dar de ce n-ai?

- Cum de ce n-am! Pentru că nu mi-a dat nimeni sau poate pentru că n-am cerut... Sau, poate, pentru că nu-mi trebuie.

- Ha? Cum, adică, nu-ți trebuie? Dar cu ce te îmbraci, cu ce te hrănești, cu ce faci dragoste, dacă n-ai bani?

- Când îmi trebuie ceva, cer și gata!

- Și dacă dameza nu vrea? Cu ce-o cumperi? Că, dacă nu vrea, e pentru că nu vrea pe gratis...

- Care dameză?

- Aia de-ți place și vrei să faci dragoste cu ea. Da', zi-mi: țigări măcar ai?

- N-am.

- Nu fumezi. De aia n-ai, că nu fumezi.

- Ba, din când în când, mai fumez câte una.

- Și-atunci cum faci? Ți le cumperi, nu?

- Nu, le cer.

- Și ți se dau...

- Mi se dau.

- Dar franci nu ți se dau?

- Nu.

- De ce?

- Pentru că nu cer. Dacă aș cere, mi s-ar da.

- Ie-te-te-te! Și de ce nu ceri?

- Pentru că nu am ce face cu ei.

- N-ai ce face cu biștarii?!!!

- N-am.

- Fain!... Trebu' să fie fain să n-ai ce face cu banii... Ai, ce zici?

- Nu știu. Nu mi-am pus niciodată problema.

- Pune-ți-o acu'!

- De ce să mi-o pun?

- Ca să știi cum e și să-mi povestești și mie. Vrei o țigară?

- Vreau.

Îmi întinde un pachet mototolit, aleg o țigară, alege una și el, apoi prindem să slobozim pâcle albastre în înaltul nopții europene.

- Și, zi-i așa, e drept să vă chinuie?

- Cine să ne chinuie?

- Ăia de acolo...

- Dar nu ne chinuie nimeni!

- Bine, dacă nu vă chinuie e bine. Înseamnă că ești pașnic.

- Mai mult sau mai puțin. Ca toată lumea.

- Drept ai spus. Se vede că ai ceva glagorie... Da' uite că vin să te ia... Să nu

te temi! Dacă ești pașnic, nu ai de ce te teme!

Într-adevăr, în fața treptelor de piatră, oprește *BMW*-ul lui Rod Nicolson, șeful gărzii mele personale.

Rod coboară calm, se apropie agale, își trece palma peste frunte, apoi mi se adresează:

- Te-am căutat toată noaptea, Rich! Trebuia să-mi spui unde te pot găsi sau măcar să lași senzorul deschis!

- S-a întâmplat ceva?

- Da. Yarabin a spart plasa și a scăpat de sub supraveghere.

Mă ridic de pe trepte și mă îndrept încet spre mașină.

Insul coborât din Calea Robilor mă ajunge din urmă și îmi îndeasă în buzunar pachetul cu țigări scuturate.

- Să le ai, acolo!

Întorc spre el o privire uimită.

- Vrei și niște franci? îmi interceptează el uimirea. Am zece franci, facem fifty-fifty!

Îl îmbrățișez.

- Mulțumesc, dar n-am nevoie, omule!

- Dar poate că are nevoie, când îl prind, ălălalt nebun, ăla de-a scăpat de sub supraveghere...

- Yarabin? izbucnesc în hohote de râs.

- Așa, nebunu' care a spart plasa...

Râd.

Hohotesc.

Râde și el.

Hohotește și el.

Printre hohote voluptoase, îi cer lui Nicolson să se caute prin buzunare și să ofere toți banii pe care-i are la el omului acesta care s-ar putea să judece cât se poate de drept.

A PATRUSPREZECEA TAINĂ A ANTICARULUI

Cel ce va conduce nu va avea proprietăți personale.

Tot ce există este al lui.

Averile personale ar anula drepturile de proprietate asupra posesiunilor tuturor.

Singurul individ care nu are interesul de a jefui casele statului este proprietarul lor.

De aceea, controlul său va face imposibile pierderea și risipa.

Puterea nu trebuie să rămână la discreția favoriților care înconjură tronul pentru a-i da strălucire și măreție, dar neobservând decât interesele lor și ignorându-le pe cele ale statului.

Yarabin nu mai are dreptul la viață

Avertizat din vreme, *Senatorul* mimează surprinderea, deși sosirea lui Grigori Yarabil nu-l ia pe nepregătite. Filajul a făcut treabă bună, suflându-i

rusului în ceafă de la Sion până la Sinaia.

Pe traseu, dincoace de Bludenz, în Austria, filorii *Senatorului* au avut de înfruntat o concurență serioasă, de care au reușit să se descotorosească târziu, între Gyor și Tatabanya. Partea proastă este că întreaga operațiune a costat mult. Mult prea mult. Toate afacerile de acest gen sunt extrem de costisitoare, dacă se exclude, încă din start, folosirea armelor de foc. Sângele, în general, supune cu rapiditate, dar lasă urme pe filele istoriei, urme care pot reconstitui portretul ucigașului, atunci când vreun uzurpator pune inteligențele în mișcare.

- Nu renunți la troică? surâde interogativ *Senatorul*, în clipa în care Yarabin se extrage, greoi, din interiorul neconfortabil al autoturismului*Lada*, cu care a sosit la Sinaia.

Senatorul știe că rusul a fost așteptat, la Curtici, de un adevărat comando slav și că, din cele trei mașini care l-au escortat, numai două au tras pe peronul vilei *Pietricica*. A treia mașină a parcat în centrul orașului, cei patru gealați care o ocupă cazându-se, doi câte doi, în două din cele mai ieftine hoteluri.

- Chestie de obișnuință, consimte ursuz Yarabin, întinzând o mână moale și umedă, pe care *Senatorul* o strânge convențional.

În salonul vilei, rusul acceptă un pahar cu "poșircă americană", apoi cere să i se pregătească baia.

Întârzie în cadă, fără să arunce o singură privire spre cele trei fetișcane care i-au fost puse la dispoziție. Nici de băutură nu se atinge, dormitează doar, înfășurat în plapuma de spumă aromată care îl acoperă până la bărbie.

Peste un ceas, Yarabin iese din baie, se șterge îndesat cu prosopul, apoi se aruncă gol în pat. Cele trei fetișcane renunță la capoate și încep să-l frigă cu buzele și cu sfârcurile, dar Yarabin le respinge scârbit.

- Bădăranul! scâncește, șoptit, una dintre ele, în vreme ce toate trei își pun capoatele și părăsesc încăperea.

Odată cu căderea serii, rușii rămași în oraș încep să bată, răbdători, barurile și discotecile.

- Li s-a făcut de potka! râd filorii *Senatorului*, înainte de a așterne în calea celor patru primele momeli desprinse din coasta lui Adam.

- Nici o problemă! zice șeful echipei mobile. Avem o adevărată armată de funduri patriotice gata să iasă la bătaie atunci când binele obștesc impune un astfel de sacrificiu.

- Și dacă nu vor face față concurenței locale? se precipită unul dintre filori, un băiat tânăr, care are, pentru astă-noapte, un aranjament cu nevasta unui grangure guvernamental.

Toată echipa știe că filorul cel tânăr își sporește în mod substanțial veniturile lunare, trudind întru satisfacerea capriciilor sexuale ale nevestelor unor cunoscuți granguri politici.

- Măcar te plătește bine? întreabă, ca să nu răspundă întrebării ce i-a fost adresată, șeful filorilor.

- Suficient, răspunde tânărul, fără să-i pese că prestațiile lui de taur comunal se bucură de notorietate.

Există și o casetă, un filmuleț porcos, care o prezintă pe jumătatea grangurelui într-o ipostază a nebunaticului ei desfrâu, dar filorii n-au de gând

s-o folosească pentru şantaj sau s-o ofere cuiva dispus să plătească bani buni pentru ea.

O ţin pentru ei, vizionând-o când li se face lehamite de viaţă.

Pe la zece, seara, ruşii, însoţiţi de patru japiţe băştinaşe, se îndreaptă spre cele două hoteluri ieftine.

Pe drum, cumpără din dughenele cu program non-stop poşirci de lux, ciocolate şi pungi cu alune.

Par să se distreze grozav.

- Ce facem? întreabă o voce prin radio. Fetele noastre n-au cârlig în faţa piţipoancelor.

Şeful filorilor îşi apasă cotul pe stomac. De fiecare dată când trebuie să ghicească mişcările următoare ale adversarului, începe să-l roadă perfid o gastrită sau un ulcer duodenal. Şi-a tot promis că o să-şi facă timp să radă un cartof, să scurgă zeama şi s-o bea, dar mereu a amânat să o facă, deşi ştie că lichidul lăptos l-ar putea lecui.

- Rămânem în dispozitiv! hotărăşte el, într-un târziu. Şi aveţi grijă, pentru că presimt că se pregăteşte ceva!

- Dar eu? Dar nevasta grangurelui din guvern? întreabă filorul cel tânăr cu franchețe.

- Tu va trebui să te mulţumeşti doar cu diurna. Cât despre jumătatea ştabului, nu-ţi face griji! Poate are norocul să dea peste ea vreun cioban...

Grigori Yarabin părăseşte vila *Pietricica* pe la unu, noaptea.

Trupeţii cazaţi în oraş îl aşteaptă în capătul aleii care duce spre Peleş. Bătrâna *Lada* rulează încet prin oraş, semn că ruşii vor să se convingă că nu le calcă nimeni pe urme.

Filorii *Senatorului* au rămas la posturi, îngrijoraţi. Ei ştiu că, la cea mai mică mişcare, se pot desconspira.

Şeful filorilor îşi masează stomacul cu furioasă îndârjire. Niciodată durerea nu l-a măcinat atât de parşiv sub lingurică. Scapă o lacrimă şi un fel de muget scrâşnit, apoi oftează uşurat şi i se adresează tânărului subaltern:

- Unde ziceai că ai întâlnire cu pupăza guvernamentală?

- Dincoace de Azuga, pe drumul forestier Sâmbăta...

- La ce oră?

- La două.

- Du-te! ordonă şeful filorilor, după ce-şi consultă ceasul, dând curs unei inspiraţii care-l lecuieşte, parţial, de gastrită sau de ulcer duodenal.

Ruşii rătăcesc prin oraş până la două fără un sfert, apoi pornesc spre Azuga.

Filorii *Senatorului* au un avans de cinsprezece minute, pentru că şeful lor a intuit perfect următoarea mişcare.

Pe la două fără cinci, după ce le asigură ruşilor un avans de zece minute, porneşte şi şeful filorilor spre Azuga.

- Pe cine crezi că ai prin în plasă? întreabă *Senatorul* pe mobil.

- Ştiu eu?... Dacă ar fi să mă iau după semnele pe care mi le transmite gastrita sau ulcerul duodenal, aş crede că voi avea plăcerea să-l întâlnesc pe Welton Burden, rezidentul de Paris.

- Ai un ulcer pe cinste, care anticipează corect! râde *Senatorul*.

- Şi dacă e gastrită?

- Nu contează, bine că sesizează corect viitorul! Altceva?

- Cu Yarabin ce fac?

- Dacă vrea să ştie mai mult decât se cuvine să ştie, Yarabin nu mai are dreptul la viaţă...

A CINCISPREZECEA TAINĂ A ARHIVARULUI

Baroul creează oameni reci, cruzi, îndărătnici, obişnuiţi a vedea totul în folosul apărării şi nu pentru binele social.

Prin aceasta, baroul imoralizează tribunalul.

Noi vom face din membrii săi funcţionari excelenţi.

Avocaţii vor fi lipsiţi de dreptul de a comunica cu împricinaţii.

Ei vor primi procesele la tribunal şi vor apăra clienţii după interogatoriul luat de instanţă, odată ce faptele vor fi limpezite.

Vor primi onorarii, indiferent de calitatea apărării.

Acest procedeu va suprima, printre altele, corupţia acuală a personalului judecătoresc, care nu va mai accepta să dea câştig de cauză numai celui ce plăteşte.

Temeţi-vă doar de cei singuri!

Welton Burden ne-a prevenit prin poşta electronică: *"**Păianjenul** se va afla în Mont Blanc, la o cabană din apropierea oraşului Annency"*. Informaţia i-a parvenit pe ascendenţa uneia dintre cele structuri europene pe care le controlează, sursa iniţială fiind un ministrul de pe cheiul Dâmboviţei.

Cer detalii suplimentare şi, în aşteptarea acestora, părăsesc Geneva şi mă îndrept spre Annency.

Resping propunerea de alarmare a sistemului zonal de securitate, mulţumindu-mă cu tovărăşia lui Rod Nicolson, şeful gărzii mele personale, şi a celor doi pistolari care-l însoţesc de obicei.

- E ridicol, boss! Juna Madelein Albright, care-şi petrece concediul de odihnă la Innsbruck-Igls, în Alpii tirolezi, este păzită de patru sute de gealaţi, iar noi...

- Ea se teme de sârbi, pe care-i are pe conştiinţă. Pe când noi nu ne putem reproşa decât viitorul, aşa că nu avem, deocamdată, duşmani de moarte.

La Annency, suntem aşteptaţi de o călăuză, un ins cu vechi ştate în serviciile secrete, pe care Burden l-a cunoscut în Orientul Îndepărtat, un oarecare Jean Perigueux.

În ultimele luni, cele douăzeci de centrale nucleare care, dacă ar fi aruncate în aer simultan, s-ar produce un cataclism cosmic, au fost verificate temeinic, întărindu-se măsurile de pază.

Frank Sharkey are dreptate: omenirea poate fi transformată în praf şi pulbere într-o singură miime de secundă.
Ca să contracarăm această sumbră perspectivă, exită doar două alternative: să supunem sau să **ne** supunem.

Peştele cel mare înghite pe cel mic, asta e regula!

Jean Perigueux are o fermă în apropiere de Annency, Câteva culmi muntoase,

aşezate la poalele Mont Blanc-ului, îi aparţin. Mi-ar place să am ceva asemănător, să fiu stăpânul câtorva păduri, fâneţe şi izvoare, să trăiesc împăcat fiecare clipă a aşteptării dintre naştere şi moarte.

Undeva, în destinul meu, probabil că există şi un drum, la o răscruce, care duce spre aşaceva. Poate că am trecut pe lângă el fără să-l bag în seamă sau poate că urmează să-l ignor, când voi trece pe lângă alte răscruci. Simt în sângele meu condamnarea la însingurare şi nu mă mai pot închipui alergând pe o pajişte înflorată, împreună cu câţiva ţânci, copii sau nepoţii mei. Îmbătrânesc sau poate că doar conştientizez că n-am fost creat pentru lumea idilică a reclamelor *Milk*, pentru că nimeni nu m-a întrebat, când am deschis ochii spre viaţă, în care dintre lumi aş prefera să trăiesc.

Perigueux n-are nimic din trăsăturile şi din gesturile unui agent secret.

Dacă nu i-aş fi consultat fişa personală pe computer, aş putea să jur că e doar un fermier anonim, pe care îl poţi întâlni, din întâmplare, şi în Bourgone, şi în Dauphine, şi în orice altă localitate franceză.

Jean ştie o anume potecă, un culoar tăiat în sălbatica şi aspra carnaţie a muntelui, în urmă cu vreo mie de ani, care duce spre cabana în care va veni *Păianjenul*.

Vom porni numai noi doi la drum, eu şi Jean, pentru că întâlnirea mea cu *Păianjenul* nu are nevoie de martori.

Când vom ajunge aproape de culme, Perigueux va face cale întoarsă.

Cel căruia i se spune *Păianjenul* poate distruge planeta sau doar înfricoşa omenirea cu ameninţarea declanşării unui cataclism nuclear. Poate înspăimânta pe alţii, dar asupra mea nu are nici o putere. Pentru că eu nu mă tem de moarte şi nici nu am pe nimeni pentru care să mă tem.

Sunt atât de singur, atât de al nimănui, încât nici nu-mi mai pasă dacă planeta supravieţuieşte sau dispare odată cu mine.

Oameni, temeţi-vă doar de cei singuri, de cei asemeni mie!

A ŞAISPREZECEA TAINĂ A ANTICARULUI

Ştim care sunt legăturile noastre cu statele moderne.

Avem în mână cea mai teribilă forţă - operaţiunile financiare.

Forţa noastră va guverna şi va conduce.

Forţa noastră nu se va lăsa târâtă în remorca fruntaşilor politici, a oratorilor care strigă cuvinte nebune.

Fruntaşii politici şi oratorii ne sunt încă necesari, încă mai avem de cheltuit pentru supuşenia lor deşănţată.

Dar între ei şi popoarele lor s-a căscat o prăpastie pe care numai noi o putem acoperi!

Plătim oricât!

Tânărul filor ştie că a ajuns la ananghie.

Primejdia este atât de reală şi de consistentă încât se substituie atmosferii, aglomerând între cer şi pământ o masă transparentă, vâscoasă.

Dacă n-ar fi fost intuiţia şefului echipei filorilor, lucrurile ar fi decurs normal.

Sabina, nevasta grangurelui bucureştean, l-ar fi aşteptat pe drumul forestier unde, ca de obicei, el i-ar fi livrat informaţii şi ar fi primit banii care i se cuvin.

Dacă femeia ar fi avut chef de aşaceva, tânărul ar fi răsturnat-o pe bancheta din spate a maşinii ei şi ar fi violat-o cu sălbăticie, pentru că Sabina are obsesia violului pe bancheta din spate, chestie care i se trage, probabil, de la vizionare filmelor americane, dacă nu cumva de la o experienţă personală.

Tânărul filor nu s-a întrebat niciodată pentru ce serviciu secret lucrează Sabina. El doar îi livrează informaţii şi primeşte bani. Pentru mai multă siguranţă, la sugestia femeii, a făcut filmuleţul acela porcos, pe care îl savurează agenţii în clipele lor de angoasă târzie.

Sabina îl aşteaptă, pe drumul forestier Sâmbăta, aşa cum le-a fost înţelegerea. Dar nu singură, ci însoţită de un bărbat care aduce vag cu răposatul Nikita Hrusciov.

- L-ai identificat? Ştii cine este *Păianjenul*?

Surprins de întrebarea femeii, tânărul filor se opreşte din loc, încercând să simtă cu nările şi cu auzul dinspre unde ar putea veni primejdia.

- Plătiţi prea puţin, răspunde, încercând să câştige timp.

- Plătim oricât! se precipită străinul.

O cumplită oboseală se desprinde din pădurea smălţuită cu ploaie şi se aşează pe sufletul tânărului filor.

În definitiv, de ce face el tot ce face?

De ce nu a ales o existenţă normală, cu nopţi tihnite şi cu iubite sigure?

- Un milion de dolari! supralicitează străinul, dar filorul nu dă semne că ar pricepe despre ce este vorba.

- Două milioane de dolari!

- Viaţa mea valorează indiscutabil mai mult, zice tînărul, în vreme ce în auz pare să înceapă să-i foşnească versul idiot al unui text de muzică uşoară: *Viaţa noastră ce-aţi făcut cu ea?*

- Atunci, cât ceri? Îţi dăm oricât!

Tânărul, aflat într-o inimaginabilă transă, scoate pistolul şi îl îndreaptă, încet, chinuitor de încet, înspre toracele străinului.

- Tu cine dracu' eşti şi ce vrei de la mine?

- Iubitule, nu! ţipă, scurt, Sabina.

Dacă ar trage?

Măcar să vadă ce ar urma după aceea!

- Iubitule, ce-i cu tine!? se apropie, panicată, Sabina dinspre streaşina lichidă a pădurii.

Masochista jumătate conjugală a unui grangure guvernamental! gândeşte tânărul, întrebându-se ce furie, ce zvârcolire nesăbuită a sufletului l-a împins spre cucoana asta insuportabil de costisitoare.

Clipa asta de nedumerire îl costă, pentru că, pe neaşteptate, simte o izbitură ciudată în piept. *M-a dat gata!* îl fulgeră gândul şi îi pârjoleşte sângele cu o imensă furie.

Trage şi el, dar nu asupra femeii care încă mai ţine pistolul cu ţeava fumegândă în mâini, ci asupra blestematului de străin.

Trage până se goleşte încărcătorul, apoi lunecă încet spre pământul noroios.

- Măcar de s-ar aprinde o stea! zice spre ploaia care i se aşterne, deasă şi rea, pe obraji.

În apropiere, sub streaşina pădurii, Sabina scânceşte parşiv, insuportabil.

- Măcar de s-ar aprinde o stea! zice el cu ochii plini de picurii ploii.

Undeva, înspre crestele Bucegilor, un fulger albastru clipeşte prelung, de parcă s-ar pregăti să incendieze galaxia.

A ŞAPTESPREZECEA TAINĂ A ANTICARULUI

Pentru ca popoarele să se obişnuiască cu modestia, cu supunerea, trebuie să le micşorezi producţia de lux.

Noi vom restabili mica industrie, care va da lovitura capitalurilor particulare ale marilor fabricanţi, pentru că marii fabricanţi îndreaptă, fără să ştie, spiritul maselor contra guvernelor.

Un popor care se ocupă de mica industrie nu cunoaşte şomajul.

Toate guvernele actuale vor dispare datorită şomajului.

O vânătoare pe computer

Jean Perigueux îmi arată locul cu mâna. Pe creasta muntelui, dincolo de aglomerările de stânci şi de jnepeni, o cabană cochetă domină peisajul.

- Te poţi întoarce, zic.

Perigueux îşi scoate căciula de pe cap, o frământă ţărăneşte între degete, apoi se hotărăşte să plece.

Dispare pe poteca abruptă, fără să arunce măcar o privire peste umăr.

Gărzile mă somează, după doar câţiva paşi. Mă opresc şi îmi împreunez palmele pe ceafă. Cineva mă perchiziţionează rapid şi cu mare dibăcie, apoi îmi face semn să mă îndrept spre cabană.

Mă întâmpină Serghei Tumanov.

- Ce cauţi aici?

- Vreau să-l văd pe *Păianjen*!

- De parcă eu n-aş vrea! răspunde rusul cu seriozitate. Dar nici noi nu-l cunoaştem. Ştim doar că el există şi că va trebui să ne supunem lui, atunci când va sosi clipa.

În încăpere intră un tânăr miop, clipind des şi cu un aer de înăscută uimire.

- Ai scanat? întreabă Tumanov.

- Sunt şapte, la Peştera Lupului.

- Şi celălalt?

- Se întoarce spre fermă pe drumul pe care a urcat.

Tumanov se întoarce spre mine:

- Două întrebări, Rich: cine te-a îndemnat să vii aici şi cine ţi-a fost călăuza.

- Informaţia despre *Păianjen* provine de la Welton Burden, iar călăuză mi-a fost un oarecare Jean Perigueux.

- Verifică! îi ordonă Tumanov miopului.

Mi se pare de-a dreptul fantezist să-mi închipui că s-ar mai fi ivit încă o concurenţă.

Dar, dacă nu, atunci cui aparţin cei şapte de la Peştera Lupului?

- E o improvizaţie. N-au avut prea mult timp la dispoziţie şi au improvizat în baza unor scheme deja verificate, conchide Tumanov.

- Cine?

- Vom afla. Ai vânat, vreodată, pe computer?

- Nu. Nici pe computer, nici în aer liber.

- Ai acum ocazia să o faci. Şi pe computer, şi în aer liber, dacă vrei. Să mergem în sala scanerului!

- De ce îl slujeşti şi de ce eşti gata să i te supui?

Tumanov îmi ignoră întrebarea. Are de pus propriile lui întrebări.

- Ai încercat să-ţi închipui, vreodată, cât de fericită ar fi omenirea dacă nimeni nu s-ar mai ocupa de soarta ei?

- E o utopie să-ţi închipui aşaceva.

Urmărim pe ecranul computerului cum se desfăşoară vânătoarea de oameni. Trei puncte albastre ies în calea primelor trei puncte roşii şi le stâng, apoi se deplasează spre alte două puncte roşii. În cele din urmă, rămâne un sigur punt roşu, pe care-l încadrează cele trei puncte albastre.

Joacă pe calculator, fără sânge, fără chipuri îngrozite, fără urlete ale morţii.

Până să fie adus prizonierul, Tumanov tastează pe claviatura unui alt computer numele lui Welton Burden, iar ecranul afişează în chiar clipa care urmează: ***"Dumnezeu să-l ierte! Yarabin"***.

- Înseamnă că s-a terminat.

- Voi l-aţi ucis?

- Nu. Dar celui care a făcut-o îi rămâneţi datori pe veci. V-a scăpat de o nedorită dizidenţă.

Prizonierul este îmbrâncit în încăpere.

Are chipul de piatră şi privirea de gheaţă, semn că a mai trecut prin situaţii asemănătoare.

Interogatoriul decurge rapid. Prizonierul nu are nimic de ascuns. A fost plătit pentru o acţiune de comando, a ratat, dar nu-i nici o problemă, pentru că, la cinci mii de *parai* de căciulă, nici nu se poate spera la mai mult.

De ce s-a făcut mercenar?

Dar ce altceva să se facă?

Ce altă perspectivă îl aşteaptă pe un emigrant din Est în Edenul atât de trâmbiţat al vestului? Nu are de ales, ucide ca să poată supravieţui.

- Ucide şi trăieşte, asta e singura filosofie în care avem dreptul să credem noi, ăştia, nenorocoşii. Acum, s-ar părea, mi-a venit mie rândul să fiu ucis. Mă va termina un alt dezgustat de viaţă care trebuie să trăiască. Asta-i viaţa!

După lăsarea serii, ajungem, împreună cu prizonierul, la ferma lui Jean Perigueux, iar francezul abia dacă tresare când dă cu ochii de noi.

- Aveam o veche datorie faţă de Welton Burden, zice Perigueux cu rece indiferenţă.

- Atât de dator ai fost încât merită să plăteşti cu viaţa?

Jean strânge din umeri a nepăsare, apoi se ridică, se aşează cu spatele la perete, îşi descheie cămaşa şi zice:

- Haide, trageţi să se termine odată!

Nu pricep de unde vine atâta descurajată şi descurajantă indiferenţă de la

un capăt în celălalt al planetei.

- Ce fel de lume e asta, Serghei?

- O lume fără viitor. O lume în care nimeni nu mai are pe altcineva. Fiecare trebuie să ne temem numai pentru noi, dar am cam obosit să ne temem.

Trebuie să-mi rezerv o zi de răgaz în care să-mi fac ordine în suflet!

De mult amar de vreme plănuiesc să-mi rezerv numai mie o astfel de zi.

Se spune că toţi oamenii îşi propun câte un astfel de inventar, dar, cum amână mereu şi mereu, până nu le rămâne decât o foarte singură clipită în care să o facă, secunda aceea de dinaintea morţii.

A OPTSPREZECEA TAINĂ A ANTICARULUI

Crizele economice de până acum au fost provocate în scopul retragerii banilor din circulaţie.

Capitaluri enorme rămâneau în stagnare, sustrăgând banii statelor, care se vedeau obligate să se adreseze acestor capitaluri pentru redresare economică.

Împrumuturile au încărcat finanţele statelor prin plata dobânzilor, care servesc numai capitalului.

Orice împrumut dovedeşte slăbiciunea statului şi o neînţelegere a drepturilor sale.

Împrumuturile atârnă deasupra capetelor guvernanţilor care, în loc să ia măsuri de redresare economică, vin cu mâna întinsă să cerşească din banii noştri, pe care li-i punem la dispoziţie prin intermediul băncilor noastre.

Yarabin a ajuns la capătul firului

Grigori Yarabin ştie că a ajuns la capătul firului. O ştie de vreun ceas, a priceput-o în clipa în care observat cât de senin plouă în ochii deschişi ai lui Welton Burden şi ai tânărului răpus la doar câţiva metri distanţă.

În clipa aceea, instinctual, şi-a căutat furculiţa de servit peşte, dar n-a mai găsit-o în buzunarul de la piept.

Semn rău! şi-a spus. *Îmbătrânesc. Într-o bună zi, toţi ajungem la concluzia asta!*

De-a lungul întregii sale vieţi, Grigori Yarabin n-a tras nici măcar un foc spre sufletul cuiva, nu şi-a muiat lama cuţitului în sângele nimănui. El doar a transmis porunci şi a a avut grijă ca ele să fie duse la îndeplinire. N-a judecat, niciodată, dacă poruncile acelea sunt drepte şi dacă victimele îşi merită pedeapsa, mulţumindu-se să fie rotiţa sigură în mecanismul complicat al puterii. O rotiţă nu poate atrage ura nimănui, nici măcar mecanismul. De urât trebuie urât cel care a inventat ghilotina, cel care are puterea şi dispune de ea după cum îl taie capul.

Yarabin nu şi-a dorit, de-a lungul anilor, să ştie prea multe despre identitatea puterii.

Abia acum, înspre sfârşitul mileniului, în pragul apocalipsului, ar fi vrut, totuşi, să ştie câte ceva, semn că-l ajung bătrâneţile.

El nu crede şi nu se teme decât de apocalipsul fiecăruia în parte, altminteri,

adică dacă i-ar fi păsat şi de altceva, s-ar fi interesat măcar dacă mai trăieşte sau nu bunicul lui din Storojineţ.

Cine ştie, poată că mai trăieşte, dar lui Yarabin nu-i pasă!

În definitiv, atunci când furculiţa lui de servit peşte va ucide pentru ultima dată, când Yarabin nu va mai fi, cui o să-i pese?

A NOUĂSPREZECEA TAINĂ A ANTICARULUI

Pentru a lipsi crimele politice de prestigiul bravurii, noi le vom pune pe banca acuzaţiilor în acelaşi loc cu furtul, omorul şi orice altă crimă ticăloasă şi josnică.

Atunci, opinia publică va confunda, în gândul său, această categorie de crime cu mârşăvia tuturor celorlalte şi o va acoperi cu acelaşi dispreţ.

Până acum, am reuşit să împiedicăm popoarele să combată răzvrătirile în felul acesta.

Ne-a fost de folos să facem reclama martiriului acceptat de răzvrătitori pentru binele comun.

Asasinatele politice au slujit cauzei noastre, fiind părţi, premeditate în mod inteligent, ale uneia şi aceleeaşi strategii.

Crima politică e apreciată doar de cei ce doresc puterea, nu şi de cei care o exercită exemplar.

Reuniunea unei lumi pestriţe

Omenirea nu se mulţumeşte, niciodată, cu ce are, ea este dominată de sindromul fructului oprit şi visează pofticios numai lucruri care nu i se cuvin şi care îi pot pune existenţa în pericol.

Dacă s-ar mulţumi doar cu ceea ce i-a fost dat, omenirea ar atinge desăvârşirea, şi-ar ajunge sieşi, s-ar consuma între hotarele naşterii şi morţii într-o armonie perfectă.

Nimeni nu mai ştie să trăiască pentru sine, dar toţi se pricep cum ar trebui să trăiască ceilalţi, iar George Worley e un adevărat expert în chestia asta. Nu cred să fi fost vreodată copil, nu mi-l pot închipui decât deportat direct în maturitate, într-o maturitată cenuşie de profesor provincial, preocupat exclusiv de efectul ultravioletelor asupra viermilor de mătase sau de o altă trăznaie asemănătoare. Numai că Worley, precum alţii, n-a devenit specialist în domenii inofensive, ci în strategii de viaţă pentru ceilalţi.

El nu trăieşte, el trudeşte să impună omenirii un nou sistem de viaţă.

În mai puţin de un deceniu, Worley a pus pe picioare *Eurocraţia*, acest aparat formidabil de administraţie continentală.

Eurocraţi sunt şefii de state, guvernanţii, parlamentarii impuşi popoarelor, eurocraţi sunt conducătorii armatelor şi ai serviciilor secrete, eurocraţi sunt artiştii, diplomaţii, ziariştii şi magistraţii şi, mai ales, diversele componente aparent inofensive ale societăţii civile.

Nimeni nu şi-ar fi putut închipui, înainte cu un deceniu, că societatea civilă, în inconştienţa ei atât de superioară, poate roade, într-un mod atât de eficient, temeliile statelor. Şi tocmai absenţa celei mai alementare suspiciuni

le-au permis organizaţiilor non-guvernamentale de pe tot globul să se substituie, în bună parte, guvernelor şi să şubrezească definitiv edificiul statal tradiţional.

Cine-şi închipuie că societatea civilă nu-şi doreşte puterea şi că rolul ei ar fi doar acela de a încuraja idei şi practici umanitare e un naiv atât de incorigibil încât nici după ciuperci nu-l poţi trimite, pentru că le-ar amesteca pe cele comestibile cu cele otrăvitoare mai eficient ca sporulaţia în vreme de secetă.

Ideile mondialismului, idei mascate în demersuri pacifiste, în acţiuni caritabile şi în schimburi de valori, au penetrat şi au căpătat credibilitate prin intermediul societăţii civile, care a făcut să se clatine frontierele statelor, sugestionându-i pe cetăţeni că pacea milenară poate deveni o realitate în condiţiile realizării unui stat planetar.

Stindardul *"fără frontieră"* a fost adoptat, rapid, de medici şi avocaţi, de oamenii de afaceri şi de politicieni, de jurnalişti şi de artiştii rataţi, de toţi cei care n-au izbutit să-şi descopere identitatea în spiritualitatea neamurilor care i-au zămislit.

Prin natura lui, omul a avut, dintotdeauna o înclinaţie nocivă spre parvenire şi spre snobism. Un proverb european susţine că, acolo unde este multă inteligenţă, există şi multă prostie. Snobismul elitelor este ilustrator în acest sens. E suficient să-l preumbli pe un poetastru, pe un profesor de filosofie sau pe oricare alt târâitor de pix printr-o ţară cu trecut cultural distinct ca să faci din el un partizan înfocat al mondialismului. Ajunge o simplă excursie ca să-i exacerbezi snobismul, ca să-l faci să se simtă un iniţiat într-un mod superior de a gândi. Elitistului nu-i mai ajunge spaţiul naţional, în care n-a făcut niciodată eforturi serioase de a se defini, el are nevoie acută de amăgirea că aparţine universalităţii.

Snobismul elitiştilor a făcut prozeliţi câtă frunză şi iarbă.

Se nasc pasiuni *"fără frontiere"*, până şi săracii visând la o astfel de înregimentare ca la vinul, pâinea şi găina friptă care le populează clipele de optimism excesiv.

Emotivitatea aceasta pozitivă va înceta, odată şi odată. Se va stânge de la sine în clipa în care fiecare o să trebuiască să-şi caute bunăstarea în parcela proprie. Oamenii vor pricepe, atunci, că nimic nu poate veni de aiurea, dar va fi prea târziu ca să mai încerce împotrivirea. Nimeni nu va mai avea, atunci, nici trecut, nici viitor, ci numai clipa care i se va pune cu generozitate la dispoziţie.

Fără trecut şi fără viitor, nu există identitate, iar unde nu există identitate, îşi face loc şi se întinde ca pecinginea numai supuşenia.

Statul universal este deja o realitate. O confirmă toate reuniunile şefilor de state, reuniuni ale unor jalnice paiaţe propagandistice, care toacă meticulos şi înduioşător frazele unui unic şi plictisitor discurs.

Corul politicienilor lumii sună unitar.

Întâlnirile politice nu mai reprezintă ocazii pentru dialog, ci reuniri ale corului care cântă, pe aceeaşi patrtitură, acelaşi text, care poate fi rostit şi în limbi diferite.

Legenda *Turnului Babel* se abandonează definitiv legendarului.

Astăzi, limbile se reunesc într-un unic discurs, într-o odă înălţată în cinstea stăpânului. Libertatea de opinie a devenit, de fapt, libertatea imitării.

Dincolo de spectacolul dezgustător al eurocraţiei, ne aflăm noi, autorii lucizi ai scenariului care încearcă un nou destin pentru omenire.

Dincolo de noi, stă viitorul ca o încununare a visurilor lui Cezar, Napoleon şi Hitler, dar şi ca un imens deşert de cenuşă.

A DOUĂZECEA TAINĂ A ANTICARULUI

Ne vom înconjura de publicişti, de jurisconsulţi cu experienţă, de administratori, de diplomaţi pregătiţi în şcoli speciale.

Aceşti colaboratori ai noştri vor fi selectaţi dintre cei predispuşi la supunere, dintre cei acoperiţi de păcate, astfel încât să existe o prăpastie între ei şi poporul din rândurile căruia provin.

Ucigaşul nu acceptă umilinţa

Serghei Tumanov ştie că va fi ucis, dar nu se grăbeşte să tragă semnalul de alarmă. Niciodată, primejdiile nu l-au făcut să-şi piardă cumpătul şi să renunţe la luciditatea înnăscută cu care înfruntă, de regulă, primejdiile.

Moartea nu l-a înspăimântat niciodată şi, se vede treaba, când nu te temi de moarte se teme moartea de tine.

Trebuie să fi avut doar vreo şase anişori în anul când a murit bunica, Adela Mihailovna.

Se adunaseră toate rubedeniile la casa bunicii şi aşteptau, cu lumânări aprinse în mâini, săvârşirea bătrânei.

Adela Mihailovna dormea somn chinuit şi refuza să se trezească pentru a muri.

A durat mult somnul acela, mult prea mult, iar rubedeniile au ieşit în curte ca să nu rateze prilejul de a sporovăi despre viaţă şi moarte.

În încăperea muribundei a rămas numai Serghei, nepoţelul, care dorea să vadă cum vine Moartea şi ce face ea.

Şi Moartea a venit, ca o adiere de vară a venit şi a trezit-o pe Adela Mihailovna.

Bunica a deschis ochii mari de parcă ar fi vrut să cuprindă în ei tot ceea ce a fost ea de la naştere şi până în clipa aceea şi a întrebat cu o uimire ciudată: *"Doamne, pentru ce am trăit eu viaţa asta?"*.

Serghei ştie că bunică-sa a avut o viaţă reuşită: a iubit şi a fost iubită, a născut şapte copii minunaţi, care şi-au aflat rostul lor pe pământ.

Şi-atunci, dacă viaţa i-a fost ca un fruct împlinit, de ce şi de unde a venit întrebarea aceea dureros răsucită în clipa de dinantea celei din urmă?

I s-ar fi putut da Adelei Mihailovna altceva decât viaţa aceea terestră, altceva mai frumos decât o viaţă trăită frumos?

Trăind pe pământ, Adela Mihailovna a pierdut altceva, un alt dae dumnezeiesc?

Dacă nu, de ce a privit moartea ca pe o eliberare, de ce n-a arătat umbră de regret pentru desprinderea dintre cei care carne din carnea ei au fost?

Să însemne asta, s-a întrebat Tumanov, de-a lungul anilor care au urmat, că bunica lui ispăşea fericită sentinţa condamnării la viaţă?

Nu cumva fiecare dintre noi reprezintă, de fapt, câte un condamnat la viaţă care nu conştientizează că moartea nu înseamnă sfârşit, ci graţiere, eliberare?

Să însemne semnul acela abia perceptibil, care doar unui copil nu putea să-i scape, că mai mult preţ trebuie pus pe moarte decât pe viaţă?

Popoarele cele vechi zice-se că sărbătoreau moartea.

Poate că ele, popoarele acelea din seminţie pelasgă, ştiau ceva ce a fost uitat peste vremuri, poate că vremurile au educat teama de moarte pentru a-i putea supune pe trăitori, pe cei ce ispăşesc cine ştie ce păcate cosmice în imensa temniţă pe care o reprezintă planeta Pământ.

Tumanov n-a aflat răspunsuri la întrebările pe care şi le-a tot pus în anii de după moartea Adelei Mihailovna, dar, în schimb, din clipa aceea el nu s-a mai temut niciodată de moarte şi, dacă nu s-a mai temut, n-a mai fost niciodată la discreţia ei.

Când, încă de copil, nu te temi de moarte, n-ai decât două alternative în viaţă: să devii filosof sau să te faci soldat.

Serghei Tumanov nu a avut în el germenii devenirii, aşa că soldat s-a făcut. Soldat şi mercenar, dar fără să ştie în ce proporţie soldat şi în ce proporţie mercenar.

Când ucizi pentru prima dată, cauţi justificări şi îţi spui că o faci în numele unui ideal sau pentru a înlătura cine ştie ce primejdie mai mult sau mai puţin fantezistă.

De regulă, numele patriei constituie cea mai liniştitoare justificare pentru crimă. Până şi Dumnezeu, la Judecata Supremă, trebuie să privească îngăduitor asasinatul justificat cu numele patriei.

După o vreme, după un lanţ de crime, nu mai ai nevoie de justificări. Ucizi pentru că asta ţi-e profesia, pentru că aşa ţi s-a potrivit destinul, să ucizi ca să nu fii ucis. Nici nu-ţi mai aminteşti că n-ai avut, niciodată, măcar un licăr de dorinţă de a te împotrivi unui astfel de destin.

Se mai spune că şi cel mai înrăit criminal nu uită, în veci, chipul primei lui victime.

Serghei Tumanov, însă, n-a fost obsedat de imaginea nimănui. Nici nu-şi aminteşte pe cine şi când a ucis prima dată. Probabil că împăcarea cu moartea l-a curăţit de zvârcolirile interioare pe care le numim mustrări de conştiinţă.

Atunci când va fi, la rândul lui, ucis de un alt profesionist al crimei, Tumanov nu va rămâne povară pe sufletul asasinului.

Serghei Tumanov ştie că va fi ucis, dar şi speră, îşi doreşte ca lucrul ăsta să se întâmple cât mai curând. Îşi caută moartea pentru că a obosit să-şi mai trăiască viaţa până la capăt.

Îşi doreşte sfârşitul bărbătesc care i se cuvine, dar asta nu înseamnă să se va şi lăsa ucis.de mâna oricărui nevrednic care ar dori să-i vină de hac.

Moartea nu-l sperie, dar umilinţa n-ar putea-o îndura nici în mormânt.

Pe frontul afgan, s-a aşezat, adesea, în calea gloanţelor, dar n-a fost să fie ca vreun plumb rătăcit să i se cuibărească în sânge.

Acum, însă, s-a rostit o sentinţă de condamnare la moarte şi a fost desemnat

un călău care să ducă sentinţa la îndeplinire. Tumanov nu se poate împăca cu ideea că tocmai Igor Şaleapin, şeful ramurei asiatice a mafiei ruseşti, urmează să-i fie călăul.

Îl ştie pe Şaleapin din Afganistan, din anturajul generalului Voronţov. Igor n-a dus războiul până la capăt. A fost transferat în serviciile secrete şi trimis să organizeze reţeaua asiatică de rezistenţă împotriva mondialismului. I s-a pus, atunci. la dispoziţie o adevărată armată de profesionişti, mercenari cu ucenicia făcută în Afganistan, şi o vastă reţea informativă, dublată de rusoaicele hotărâte să-şi croiască un alt viitor în afara graniţelor imperiale sovietice, rusoaice care au luat cu asalt şi au cucerit cu sexul zonele prospere ale Asiei.

Cu astfel de forţe la dispoziţie, în mai puţin de un an, Igor Şaleapin a devenit regele asiatic al drogurilor, al traficului cu armament şi al celui cu carne vie.

Nenorocirea face că, după ce a devenit redutabil, Şaleapin a cam uitat în numele cui stăpân stăpâneşte şi s-a răzvrătit, punând la cale uciderea lui Serghei Tumanov. Îşi închipuie, probabil, că Tumanov e vârful şi că, dacă scapă de el, scapă de orice subordonare. Nenorocitul habar nu are despre amploarea *Mişcării* desprinse din atât de temutul, până de curând, KGB şi nu se simte în pericol.

Tumanov s-ar putea descotorosi de Şaleapin doar tastând pe Internet ordinul de lichidare, dar nu stă în firea lui să nu înfrunte pericolele, să nu-şi înfrunte adversarul şi să nu se întipărească pe retina acestuia drept ultima imagine zărită înainte de a muri.

Trebuie să-l ucidă cu mâna lui pe Şaleapin şi într-un mod atât de pilduitor încât să-i îngrozească şi pe ceilalţi care se simt ademeniţi de gândul nesupunerii.

Trebuie să se mişte rapid şi să lovească fulgerător.

Pe 8 iunie 1999, Serghei Tumanov se afla pe terasa cafenelei *Biella* din Buenos Aires, capitala cea mai populată a emisferei sudice. Avea de negociat cu Antonio Rosada şi Fernando Galtieri, împuterniciţii cartelului columbian al drogurilor, o importantă afacere, iar discuţiile debutaseră cât se poate de promiţător, cei doi fiind gata să accepte o coparticipare rusească în tehnică militară şi material uman contra câtorva serioase procente din beneficiul final.

Pe Tumanov nu-l interesa prea mult beneficiul, pe el îl atrăgea ideea infiltrării, a *capului de pod* care să permită mişcări viitoare de anvergură.

Metoda *capului de pod* a dat rezultate excelente în mai toate ţările europene, ba chiar şi în America, New York-ul devenind, după o infiltrare timidă, un adevărat fief moscovit cu deschideri largi înspre întregul continent.

Oraşele mari se şi pretează la astfel de războaie, pentru că, în fond, exportul de mafii reprezintă o nouă metodă de a susţine un război.

Tentativelor de cucerire prin împrumuturi bancare li de răspunde prin tentative de cucerire prin export de lume interlopă, prin ocupaţia cu delicvenţă. O delicvenţă de import este mai greu de ţinut sub control decât una autohtonă.

Pe 8 iunie 1999, după-amiaza, la Buenos Aires, s-a comis ultimul atentat împotriva lui Serghei Tumanov.

Mercenarii, şase la număr, au coborât dintr-o furgonetă în mişcare şi au

deschis focul asupra terasei cafenelei *Biella*, în cel mai autentic stil gangsteresc. Primele rafale l-au rupt în două pe Fernando Galtieri, ins greoi şi lipsit de experienţa unor astfel de confruntări. Celălalt împuternicit al lui Escobar, Antonio Rosada, a prins din vreme mişcarea şi s-a aruncat la pământ, scăpând fără o zgârâietură.

Apoi, au intervenit gărzile columbienilor, transformând terasa într-un adevărat câmp de luptă.

Serghei Tumanov a ştiut că preţul acestei aventuri îl reprezintă viaţa lui.

Vine moartea! şi-a zis aproape cu indiferenţă şi s-a ridicat în picioare de parcă ar fi ieşit în întâmpinarea ei.

Vine, dar nu în clipa asta! rostise în el luciditatea altuia, luciditatea omului care a fost martor al clipei care a pus la îndoială utilitatea vieţii.

Şi a stat neclintit în faţa rafalelor, de parcă gloanţele ar fi fost destinate altcuiva.

Fără furie, fără tristeţe şi fără cea mai mică dorinţă de a se împotrivi destinului a stat în faţa gloanţelor. Infernul a durat mai puţin de două minute, apoi atentatorii au dispărut cu furgoneta lor albastră.

- Îi vom prinde! s-a ridicat dintre cioburi şi aşchii de plastic Antonio Rosada.

Gărzile columbianului l-au înconjurat pe Tumanov, exprimându-şi, zgomotos, admiraţia.

- În cât timp îi poţi prinde?

- Până în apusul soarelui. Suntem rapizi şi eficienţi, se făloşeşte Rosada. Nici cele mai redutabile servicii secrete nu ne întrec în rapiditate şi eficienţă.

Până spre seară, din cei şase atentatori au fost prinşi numai doi.

- Ceilalţi patru au fost ucişi în schimbul de focuri, s-a scuzat Antonio Rosada. N-am putut păstra decât doi în viaţă, dar pe ăştia îi vom arde de vii pe mormântul lui Fernando!

Întotdeauna, băieţii din cartelul lui Escobar fac exces de cruzime, dar chestia asta nu-l priveşte pe Serghei Tumanov.

- Cine i-a plătit?

- Vino să-i întrebi! Au fost pregătiţi să răspundă prin metode străvechi...

Prinşii zac pe podeaua mozaicată a halei unui depozit multifuncţional.

Au fost torturaţi cu savantă cruzime şi sunt gata să livreze orice informaţie care i-ar putea scăpa de alte cazne.

- Cine v-a trimis? întreabă Tumanov cu timbru aspru, rece, ucigător.

- Boris Yusupov, răspunde o voce cunoscută vag.

- Cum te numeşti? Parcă te-aş cunoaşte de undeva...

- Mă cunoaşteţi, Serghei Ilici... Mă cunoaşteţi din Afganistan... Sunt căpitanul Şcedrinov...

Tumanov încearcă să ghicească în masa de carne însângerată trăsăturile lui Vladimir Şcedrinov, dar nu izbuteşte.

- Serghei Ilici, fiţi îndurător cu un vechi camarad de arme!... scânceşte Şcedrinov.

- Dacă-l vrei, ţi-l dau, zice Rosada. Spiritul lui Fernando se poate mulţumi doar cu suferinţa celuilalt.

Ce ştiţi voi despre spirit şi despre adevărata viaţă! gândeşte Tumanov,

fără să realizeze că nici el, până acum, nu şi-a pus în mod serios problema unei ipotetice alte vieţi.

- Nu-l vreau! Nu pot să vreau! Nu m-au lăsat să vreau!

Sistemul de valori al umanităţii e fals! tresare pe dinăuntru. *Ceea ce trece drept generozitate în minţile noastre primitive înseamnă, de fapt, cruzime şi egocentrism. A-l salva pe Vladimir Şaleapin înseamnă să-l condamn la viaţă, să-l fac să mai sufere, să-şi îndure rănile şi să-şi asculte spaimele de sălbăticiune hăituită.*

Tumanov începe să înţeleagă altceva decât ceea ce ştim cu toţii şi îl copleşeşte o infinită tristeţe la gândul că va trebui să mai întârzie pe pământ cât să înlăture umilinţa de pe propriul lui mormânt.

Va începe cu Boris Yusupov, va veni rândul lui Serghei Şaleapin şi, abia la sfârşit, va închide triunghiul, când va pricepe, când va înţelege sensul nealterat de experienţe umane egoiste al *Trinităţii*.

Se va purifica, în cele din urmă, şi-abia după purificare va putea să aştepte moartea cu înţelepciune.

A fost mult prea cumplită condamnarea lui la viaţă, a avut mult prea mult de suferit ca să nu iasă în întâmpinarea morţii cu sufletul descătuşat şi luminat de înţelepciune.

Boris Yusupov, întâiul locotenent al lui Şaleapin, controlează comerţul asiatic cu închipuiri erotice, livrând clienţilor Nataşe cu păr ca ovăzul copt. Yusupov controlează piaţa sexului pe o arie impresionantă, prostituatele lui luând cu asalt Sri Lanka, Indonezia, Filipinele, porturile continentale şi marile oraşe ale Orientului Îndepărtat.

Şi-a instalat cartierul general într-un hotel din Manila, pe care îl şi conduce în numele unei firme canadiene, aflată total şi de multă vreme sub controlul KGB.

Gărzile lui Yusupov nu i-au făcut probleme lui Serghei Tumanov. Băieţii,' proveniţi din armată sau din KGB, îl cunosc de ani buni şi îl consideră măcar un grangure din Centrală, dacă nu cumva chiar capul acestora.

Trupeţii de rând încă mai cred că se află în solda serviciilor secrete ruseşti şi că sunt obligaţi să aplice lovituri cât mai dure celuilalt imperiu, Americii masonice. În consecinţă, prestaţiile lor infracţionale îşi găsesc motivări şi justificări naţionaliste şi ideologice.

Luat pe nepusă masă, Boris Yusupov înmărmureşte în fotoliul confortabil şi-l fixează pe Tumanov cu o căutătură ireală, de parcă i-ar pune la îndoială existenţa.

Nu se poate să fii tu, că doar ai fost ucis ieri! par să spună ochii lui tulburi şi bulbucaţi.

Ştie că ar trebui să spună ceva, să încerce o diversiune, dar nu se simte capabil de un astfel de efort.

- Cine închide triunghiul, Boris? întreabă Tumanov cu accentul acela care face să-ţi îngheţe sângele în vine şi pe care Yusupov îl cunoaşte foarte bine.

- Nu ştiu despre ce triunghi vorbeşti, se chinuie Boris să se desprindă din marmura stivuită peste creierul lui.

- Despre Triunghiul Bermudelor, precizează Tumanov cu acelaşi timbru

înspăimântător. Am aflat, Boris, acum știu că totul există sub semnul triunghiului. Voi sunteți pecetea mea, tu, Igor și un al treilea. Dar nu știu cine-i al treilea...

- Vrei să mă omori! tresare Yusupov, de parcă abia acum ar sesiza cu adevărat primejdia. Ascultă, eu n-am nici o vină, nu sunt implicat cu nimic în afacerea asta!...

Afacere! Să se fi demitizat viața într-atât încât să poată fi considerată doar o afacere?

- Cine-i al treilea, Boris?

Yusupov pricepe că nu are scăpare.

Dacă ar ști cine închide triunghiul, poate că ar vorbi.

În definitiv, partenerii împart și riscurile în mod egal. Dar nimeni, nici măcar Șaleapin, șeful rețelei asiatice, nu știe cine este al treilea, cel care închide triunghiul condamnării la umilință a lui Serghei Tumanov.

- Cine-i al treilea, Boris? aude Yusupov cum se întrupă, iarăși, întrebarea și știe că, acum, o aude pentru ultima dată.

Igor Șaleapin se ascunde pe undeva, prin Quezon City.

Întotdeauna, Șaleapin a trăit ca o cârtiță, deși el își motivează izolările pasagere prin imposibilitatea de a adormi, două nopți la rând, în același pat și de a face dragoste cu aceeași femeie.

Tumanov nu știe unde îl va găsi, dar se abandonează instinctului său de vânător înnăscut, instinct care nu l-a înșelat niciodată.

Rătăcind prin Quezon, își amintește cum l-a ucis pe Boris Yusupov, iar amintirea îl deranjează peste măsură.

De fapt, altfel plănuise totul și nu luase în calcul faptul că, dacă se va simți încolțit, Yusupov o să încerce să pună mâna pe pistol. Dar iată că a făcut-o și încă atât de rapid încât, pentru o clipită, Tumanov crezuse că s-au năruit toate planurile sale. Atunci, în secunda aceea, Serghei a avut în fața ochilor imaginea lui Șaleapin rânjind satisfăcut și n-a putut suporta gândul că, dincolo de tot și de toate, mai poate exista loc pentru un Șaleapin care să-i ia în derâdere eliberarea supremă.

A tras șase gloanțe de parcă ar fi tras numai unul și a văzut rânjetul acela imposibil spărgându-se ca o oglindă, în vreme ce Yusupov luneca, însângerat și hărtănit, în fotoliul modern, în care se răsfățase atâția ani fără să se mulțumească doar cu atât.

În Quezon City, Tumanov are un om eficient, un spion-mercenar, adică un ins care vinde informații valoroase tuturor celor interesați să le cumpere, fie ei, clienții, servicii secrete, trusturi economice sau doar reporteri ai unor fițuici de scandal, dar care dispun de un buget corespunzător pentru cumpărarea de informații proaspete.

Insul se numește Derreck Kanazawa și este fructul ciudat al unui și mai ciudat amestec de rase și popoare, un fel de corcitură euro-afro-asiatică, un prototip global.

Locuiește într-o joncă lucrată de un meșter trăznit, barca lui Kanazawa putând trece, la fel de bine, drept ambarcațiune chineză tradițională, dar și iaht încropit pe scheletul inițial al unui bac fluvial.

De regulă, Derreck Kanazawa poate fi întâlnit în porturile din Marea Filipinelor, cel mai adesea - în Quezon City, dar asta nu înseamnă că, atunci când te aștepți mai puțin, nu poți da nas în nas cu el în oricare alt port al lumii, unde îl mână capriciul sau interesele.

Înainte de a se lăsa recrutat de *Mișcare*, Kanazawa a întrebat ce trebuie să facă, iar Tumanov i-a răspuns cu doar două cuvinte: *Rupe-i!* Un astfel de angajament a fost pe placul euro-afro-asiaticului, care a dovedit, de-a lungul anilor, un atașament și o fidelitate față de Tumanov greu de egalat. El nu-i era credincios *Mișcării*, pe care o socotea ca fiind o abstracție, ci lui Tumanov, pe care l-a simțit la fel de acerb și în prietenie ca și în ură.

Igor Șaleapin, deși lăsa să se înțeleagă că ar avea o mulțime de ascunzători, s-a stabilit, de vreo patru ani, într-un conac portughez din Insulele Polillo, o reședință pe cât de secretă, pe atât de bine păzită. Teoretic, nu se poate ajunge la el, dar Kanazawa poate angaja o echipă de profesioniști cu care, dacă ți-ar trăsni o astfel de idee, să poți cuceri chiar și Casa Albă.

Tumanov nu poate accepta ideea unei colaborări.

El are de dus războiul lui personal cu Șaleapin, un război care-l poate scăpa de povara veșnică a umilinței sau nu. Kanazawa trebuie doar să-l ducă pe insulă și apoi să dispară.

Dacă va reuși să îndepărteze rugina umilinței, Tumanov va găsi singur drumul întoarcerii, chiar dacă va trebui să înoate din Polillo până în Quezon City.

Conacul portughez se află în mijlocul unui parc uriaș, împrejmuit cu gard din fier forjat și pus sub tensiune.

- Și? își rostește Tumanov indiferența spre cerul înstelat.

Își închipuie că privește stelele pentru ultima oară și parcă îi pare rău după stele, care au fost singurul lucru minunat din viața lui ca un deșert inexpresiv.

Mai are câtiva pași de făcut, dar iată că poarta imensă prinde să gliseze pe șine.

Precis că am ajuns prea târziu! tresare Tumanov, când constată că drumul se deschide singur și nepăzit în calea pașilor lui.

Posibilitatea de a i se întinde o cursă nici nu o ia în considerație.

Pășește încrezător pe un drum luminat, urcă treptele luminate superb și intră prin ușa deschisă într-un hol smălțuit în lumina unor minunate lampioane chinezești.

Din hol, urcă spre cele trei aripi ale conacului trei rânduri de trepte, dar numai un rând de trepte are lampioanele aprinse.

Sus, la etaj, holul lung și sobru, cu o mulțime de uși dispuse pe ambele părți, este decupat din întuneric de flacăra tremurătoare a unei lumânări ritualice, amplasată în fața unei uși cu canaturi puternice.

Intră și, dincolo de ușă, îl află pe Șaleapin așteptându-l.

- Știam că ai să vii. Tocmai am aflat că l-ai terminat pe Yusupov și am priceput că trebuie să te aștept.

Igor nu ține nici o armă la vedere și nici nu pare să aibă vreuna.

Înseamnă că așteaptă ajutor de afară! își zice Tumanov, înainte de a închide ușa și de a o încuia, de două ori, cu cheia aflată în broască.

- Vrei să afli de ce am plătit ucigaşii...

- Nu mă interesează motivele.

- Atunci înseamnă că ai venit doar pentru a mă ucide cu mâinile tale. Hai, fă-o!

- Încă nu-i vremea. Mai întâi vreau să aflu cine închide triunghiul...

- Şi crezi că eu ştiu? Crezi că, dacă aş fi aflat-o, aş mai fi trăit măcar o singură secundă după aceea?

- Nu te cred! Tu ***trebuie*** să ştii! Iar eu nu pot muri până nu aflu...

- Dar la ce-ţi ajută să ştii?

- Dacă nu-mi spui, va trebui să te ucid!

Şaleapin nu pare să se teamă, iar detaşarea asta aproape zeflemitoare, în loc să-l înfurie, îl îngrozeşte pe Serghei Tumanov.

Este imposibil ca şi Igor Şaleapin să fi fost martorul plecării în eternitate. Este imposibil ca şi el să ştie că nu moartea înseamnă sfârşit, ci viaţa! Şi, dacă n-a fost martor, nu are de unde şti. Iar dacă nu are de unde şti, de ce nu se înspăimântă în faţa morţii?

- O să te ucid, Igor!

- Ştiu.

- Şi nu te temi?

- Mă tem.

- Minţi, nu-ţi văd teama!

- Când am aflat că l-ai ucis pe Yusupov, am intrat în panică, pentru că am ştiut că eu urmez la rând. Am vrut să fug, dar mi-a fost şi mai teamă să fug, apoi am poruncit să fie întărită paza şi să se tragă în tot ce mişcă. Dar teama, în loc să se potolească, a explodat într-o spaimă insuportabilă, şi-atunci am hotărât să-mi accept destinul cu demnitate. M-am împăcat cu mine şi cu soarta şi nu mi-a mai fost teamă peste limitele suportabilului.

- Cine închide triunghiul, Igor? Spune-mi şi nu mă mai vezi niciodată!

Şaleapin tace, iar pe chip îi văluresc, într-un amestec ciudat, tristeţea şi compasiunea.

Nu ştie, chiar nu ştie! se întristează şi Tumanov.

Când pleacă, ridică resemnat din umeri.

Nu-şi mai pune problema curăţirii de umilire.

În fond, nici o purificare nu este posibilă, când însăşi viaţa nu e decât o îndelungată şi apăsătoare probă de umilinţă.

A DOUĂZECI ŞI UNA TAINĂ A ANTICARULUI

Împrumuturile externe sunt lipitori care nu se pot desface în nici un fel de pe corpul statului, dacă nu cad ele însele sau dacă statul nu le azvârle cu hotărâre.

Dar statele moderne nu le desfac, ci continuă a le aplica, sinucigându-se în urma luării de sânge.

Câtă vreme împrumuturile erau interne, statele nu făceau decât să mute banii din buzunarul săracului în punga bogatului.

Prin împrumuturile de pe teritoriu străin, bogăţiile statelor au trecut în mână străină.

Dacă necunoştinţa guvernanţilor în ceea ce priveşte afacerile statului nu ar fi fost dublată de coruptibilitatea miniştrilor şi de amatorismul financiar al celorlalţi factori de decizie, toate statele lumii ar fi scăpat de povara grea a datoriilor.

Un val de violenţe

Ieri, Con Nerviz a revenit din misiune.

În urmă cu două luni, când i-am zis: *"Mergi, cercetează, află şi întoarce-te să-mi spui"*, nu mi-am închipuit că, atunci când se va întoarce, va fi de nerecunoscut.

Con nu mai este nici umbra celui ce a fost şi, dacă eu îmi mai fac speranţe în posibila lui vindecare, George Worley se grăbeşte să mi le spulbere:

- E terminat, Rich. Locul lui este, acum, într-un cuib de cuci, alt cuib decât cel pe care l-a locuit până acum.

Conrad A. Nerviz suferă de descurajare.

Poate că nu-i asta cea mai cumplită dintre boli, dar dacă este?

Descurajarea începe acolo unde se termină speranţa, acolo unde nu mai există nici o amăgire care să-ţi mai dea putere de viaţă.

În urmă cu două luni, un nou val de violenţe s-a abătut asupra planetei.

Oamenii *Senatorului* s-au dezlănţuit, punând la cale şi executând cele mai monstruoase crime. Catastrofele aeriene, atentatele cu bombe, blocarea marilor artere rutiere, răpirile, asasinatele şi un imens trafic cu groguri au fost primele semne ale declanşării celui de-al treilea război mondial, războiul răzvrătiţilor împotriva stăpânilor.

Am răspuns într-un mod exemplar, bombardând, zi şi noapte, teritoriul sârbesc, încercând să distrugem bazele paramilitare ale *Senatorului*, sub pretextul că democraţia planetară trebuie să scape de ultimul tiran comunist, Slobodan Miloşevici.

Opinia publică are nevoie, în permanenţă, de mitul unui călău care-i ameninţă siguranţa zilei de mâine.

Deocamdată, ne mulţumim cu Miloşevici, căruia nu-i vine prea bine imaginea luciferică pe care i-o creăm, dar n-avem vreme să elaborăm un alt scenariu.

Numărul victimelor este impresionant, dar evităm să lăsăm să se înţeleagă că toate aceste tragice întâmplări ţin de un genocid declanşat cu infinită cruzime şi ipocrizie.

Morţii au un rol psihologic.

Pentru fiecare dintre oamenii noştri care dispar fără urmă, ridicăm o stivă de morţi pe un teritoriu pe care-l pârjolim până la doi metri adâncime.

Într-un război decisiv, morţii nu se împart în vinovaţi şi nevinovaţi, ci doar în necesari.

Deşi pierdem foarte mulţi oameni, nu avem de ce ne alarma. Dispunem de o rezervă de cadre uriaşă, practic inepuizabilă, bine infiltrată în structurile continentale şi în cele statale. Ni se subordonează şefii de state şi de guverne, care se grăbesc să aplaude monstruosul genocid pe care l-am organizat pentru

a ne intimida primejdiosul adversar.

Odată şi odată, când va fi nevoie de un responsabil pentru toate acestea, îl putem sacrifica în paginile cărţii de istoriei pe Bill Clinton, cel mai desăvârşit actor propagandistic pe care noi l-am scos la rampă în ultimii ani.

Omenirea este, deja, pregătită să ni se supună necondiţionat, dar nu putem decreta unificarea planetară până ce n-o aducem la exasperare, urmând ca domnia noastră să se legitimeze printr-o globalizare a creşterii nivelului de trai.

Din păcate, standardele actuale de viaţă sunt atât de ridicate, în majoritatea ţărilor, încât nu mai îngăduie salturi spectaculoase.

Atentatele de proporţii nu ne sperie.

Chiar şi opinia publică a prins să se obişnuiască, şi încă destul de rapid, cu mulţimea accidentelor şi cataclismelor care se soldează cu un uriaş număr de victime.

Mai devreme sau mai târziu, dacă ne vom menţine fermi pe poziţii, catastrofele provocate din voinţa oamenilor vor dispare ca efect al dovedirii ineficienţei lor.

- Senatorul ne face un mare serviciu, constată Worley, de parcă mi-ar fi citit gândurile şi s-ar grăbi să mi le orienteze spre o anumită concluzie. Dacă n-ar fi făcut-o el, o făceam noi. Avem nevoie de un val de violenţe pentru a putea interveni în forţă, ici, colo, la nivel zonal, împotriva posibilelor răzvrătiri, intervenţia eficientă putându-i descuraja şi pe alţii. Publicul trebuia adus, oricum, la exasperare ca să-l determinăm să-şi lege speranţele de noi.

- Ce te face să crezi în asta cu atâta siguranţă?

- Absenţa totală a aventurismului în metodele noastre de intervenţie. Spre deosebire de adversari, noi nu improvizăm nimic, noi disputăm o partidă de şah atât de meticulos pregătită încât nu mai poate fi pierdută.

A DOUĂZECI ŞI DOUA TAINĂ A ANTICARULUI

Vom institui dezicerea de trecut, vom ridiculiza legendele şi vom demitiza eroii popoarelor.

Vom descuraja eforturile de păstrare a identităţii naţionale, distrugând rădăcinile şi dorinţa de a le mai regăsi vreodată.

Vom încuraja vocaţia trădării şi le vom ocupa oamenilor timpul oferindu-le distracţii trândave, ieftine şi care să creeze dependenţa.

Vom construi un om nou, care să nu-şi pună întrebări pentru că va fi asaltat cu răspunsuri de-a gata.

Îi vom da divinităţii o identitate terestră care să le fie oamenilor mai mult decât suficientă.

Voronţov nu poate accepta capitularea

Retras la una dintre proprietăţile KGB-ului, cumpărată pe numele unui norvegian, în apropiere de Culoz, generalul Voronţov îşi mistuie răbdător mâniile.

Dincolo de pajiştea englezească, aşternută migălos între terasa reşedinţei

şi Ron, fluviul pare cuprins de o aceeaşi tulbure frământare, iar comparaţia pe care însuşi generalul o face între starea sa lăuntrică şi neliniştea marelui fluviu pare să-i mai domolească sângele înfierbântat. Încet, încet, Voronţov renunţă la planul de a da buzna peste prima feminină care o să-i iasă în cale.

Cere să i se aducă o cafea, apoi renunţă în favoarea unei sticle cu vodcă şi, în vreme ce goleşte cu înghiţituri mici conţinutul unui pahar, mai citeşte încă o dată ştirea care l-a întors pe dos, cu câteva ore în urmă:

-"Şaizeci de generali şi amirali în rezervă, dintre care un număr aproximativ egal de americani şi de ruşi, au lansat, ieri, un apel către toate statele lumii în vederea renunţării la armele nucleare.

Într-un comunicat oficial, difuzat în Statele Unite de generalul în rezervă Andrew Goodpaser, fostul comandant şef al forţelor NATO, se arată că producerea şi achiziţionarea de armament nuclear constituie un pericol pentru securitatea mondială

Printre cele şaizeci de cadre superioare în rezervă se numără: fostul comandant şef al Forţelor strategice ale SUA, Lee Butler, fostul ministru rus adjunct al Apărării, Boris Gromov, fostul comandant american al forţelor aliate în Europa, John Galvin, amiralul francez Antoine Sanguinetti şi generalul britanic Lord Carvez".

Când termină de citit, Voronţov mai priveşte încă o dată apele îndepărtate ale Ronului şi constată că îl nemulţumeşte ceva. Un anume detaliu nu se armonizează în peisaj, dar Voronţov nu face nici un efort ca să-şi precizeze care anume.

Ceva nu merge cum trebuie, gândeşte Voronţov, înainte de a reinventaria nedumeririle care l-au cuprins în ultimile două luni şi, mai ales, în zilele din urmă.

Mai întâi, l-a contrariat dispariţia lui Grigori Yarabin, pe care Voronţov începuse să-l suspecteze că ar fi şeful *Mişcării*, *Păianjenul* adică. Apoi a fost rândul lui Tumanov, omul de legătură al generalului Voronţov, care se pare că ar fi dezertat, dispărând undeva, prin Indochina.

Se spune că Tumanov s-ar afla la un pas de trădare şi că, pentru a împiedica sau favoriza trădarea, o adevărată armată de agenţi special pregătiţi ar fi pornit în căutarea lui.

La un moment dat, lângă Calcuta, Tumanov ar fi fost încolţit, dar ar fi reuşit să scape marcându-şi drumul evadării cu cadavre.

Sângeroasa întâlnire nu putea rămâne fără ecou, aşa că mass-media s-a grăbit să dea o explicaţie care să liniştească spiritele, punând în cârca separatiştilor asasinarea "turiştilor" plecaţi în căutarea lui Serghei Tumanov.

Voronţov ştie că Tumanov nu va trăda niciodată şi că, dacă a părăsit *Mişcarea*, a avut motive serioase să o facă.

Dar care să fie aceste motive?

Oare nu cumva a ajuns la concluzia lui Nikita Voronţov, sesizând trădarea *Mişcării* de către cel sau de către cei care o conduc şi care, pe *Net*, semnează *Senatorul*?

Pentru că, nu mai încape îndoială, *Senatorul* a trădat. Altminteri, adică dacă n-ar fi fost voinţa lui, cum şi-ar fi permis generalii ruşi să se pronunţe

pentru dezarmare nucleară tocmai acum, când tovarăşul lor de luptă, generalul Nikita Voronţov, le poate aplica o devastatoare lovitură adversarilor care au transformat pământul pravoslavnic al Serbiei într-o ruină?

Declaraţiile de presă sunt, desigur, colb aruncat în ochii popoarelor.

Voronţov nu se ia după declaraţiile de presă decât atunci când acestea vin în prelungirea ordinelor primite prin poşta electronică. Iar ultimele ordine ale *Mişcării* sună clar şi ordonă capitularea.

Voronţov nu poate accepta capitularea, pentru că încă se mai simte puternic.

Şi cum să nu te simţi puternic când priveşti de pe malul Ronului zvârcolirile Europei, ştiind că ajunge să vrei tu şi bătrânul continent poate împărtăşi soarta Atlantidei?

Toată strategia mondialiştilor de ocupare a zonei planetare de dincolo de Cortina de Fier poate fi anihilată într-o singură secundă.

Voronţov a pregătit, vreme de trei decenii, secunda aceea în care să le poată da peste nas yankeilor de să le meargă fulgii.

Operaţiunea a fost costisitoare.

Mai întâi, a trebuit probat că tehnologia adversarilor nu poate identifica încărcătura nucleară din camioanele care tranzitează frontiere şi state. Au urmat acţiunile de camuflare a arsenalului nuclear şi investiţiile în lideri ai sindicatelor transportatorilor care să determine blocarea principalelor artere de circulaţie continentală, atunci când se va da semnalul.

Câteva repetiţii generale au condus, în ultimii ani, la blocarea traficului în Danemarca, Franţa şi Grecia, în fiecare blocaj strecurându-se şi câte un camion rusesc cu încărcătură nucleară, care să poată exploda la o simplă apăsare de buton al unei telecomenzi unice.

Şase camioane, grupate două câte două, în trei puncte continentale strategice, pot scufunda Europa în mai puţin de o jumătate de zi.

Mondialiştii pot fi convinşi că argumentele *Mişcării* sunt decisive şi că n-au de ales decât între renunţarea la politica globală prin desfiinţarea structurilor eurocratice şi subordonarea acestor structuri *Mişcării*.

Dintr-o singură lovitură, planeta ar putea intra sub stăpânirea *Mişcării*.

Voronţov a cerut, ieri, aprobarea *Mişcării* pentru declanşarea *Acţiunii argumentului final*, dar i s-a cerut să aştepte.

A aşteptat până i s-au năruit toate speranţele, până a înţeles că el, generalul Nikita Voronţov, a fost exclus din planurile de viitor. Şi a înţeles cu atâta luciditate că a fost trecut definitiv în rezervă, încât vizita omului *Mişcării* nu-l surprinde, nu-l înspăimântă şi aproape că nici nu-l interesează.

- În fond, ce mi se reproşează? vru doar să ştie.

- N-ai priceput. Asta ţi se reproşează: că n-ai priceput!

- Ce să pricep? ripostează Voronţov cu ostilitate.

- Că rostul nostru a fost acela de a îndeplini voia Lui. Că noi nu putem hotărî în numele Lui şi că trebuie să ne acceptăm destinul în clipa în care El o să ni se arate.

- Parcă ai vorbi despre a doua venire a lui Iisus Cristos! zice, scârbit, generalul.

Voronţov este o fire voluntară, care-şi iese, lesne, din răbdări.

Desele lui adevărate violuri la care supune personalul feminin din subordine reprezintă, de fapt, tot atâtea încercări de înfrânare, de disciplinare pe coordonatele unui sistem pe care nu-l prea înţelege.

Voronţov nu are nimic din datele unui pervers nenorocit. Excesele sale de vulgaritate sunt consecinţe ale bătăliei pe care o duce, de mult amar de vreme, cu sine însuşi.

Străinul nu are de unde şti toate acestea.

Nu le ştie nici măcar Voronţov sau, cel puţin, motivările pe care le găseşte el pentru "ieşirile" sale sunt formulate altfel.

Acum, de pildă, dacă n-ar fi omul *Mişcării* de faţă, Voronţov s-ar prăbuşi peste operatoarea de la computere şi ar poseda-o cu o furie sălbatică, fără să-i pese dacă fetei îi va face sau nu plăcere să fie consumată cu atâta intensitate.

Când face sex, Voronţov se despovărează de cruzime.

În anume situaţii, pentru el este vital să ucidă sau să se purifice printr-un viol.

- Şi de ce trebuie să ne supunem Lui? De ce ar trebui să fie *Păianjenul* stăpânul tuturor şi, implicit, stăpânul voinţei mele?

- Pentru că El reprezintă voinţa cea adevărată.

- N-ar trebui să existe o logică mai lesnicioasă, mai la îndemână, pentru tot ceea ce va urma?

- De ce să existe o logică din care toţi să ne împărtăşim? Logica omenească nu are nimic raţional în ea, logica umană e consecinţa unor anume experienţe aproximative şi atât.

- Dar dacă nu te îndeamnă sufletul să te supui unei logice superioare? Dacă sufletul tău se simte confortabil doar în pseudologica experienţelor umane de până acum?

- Sufletul nu e decât o slăbiciune, un moft mai mult sau mai puţin justificat.

Voronţov nu găseşte o contrareplică pe măsură.

Nici nu o caută.

Se simte atât de mult soldatul abandonat în tranşeiele vrăjmaşului din ordinul superiorilor săi, încât nici nu-i pasă dacă toate astea au sau nu o logică superioară. Se simte un soldat adevărat, căruia nu-i pasă de moarte, dar pe care-l doare cumplit trădarea comandanţilor.

- Ai venit să mă ucizi, nu-i aşa?

- Nu, am venit să preiau controlul asupra reţelei.

- Şi cu mine ce se întâmplă.

- Nu mă priveşte. Am pus să ţi se facă bagajele şi ordonat să fii lăsat să pleci unde ţi-i voia. Chiar şi în Tverul natal.

- Şi dacă mă răzvrătesc? Dacă trădez? Dacă vă denunţ?

Străinul rămâne calm.

- Fă cum vrei. Numai că, astăzi, nu se mai poate răzvrăti, nu mai poate trăda şi denunţa nimeni nimic.

Voronţov nu pricepe ce vrea să spună noul şef al reţelei, ci doar cată, năuc, spre apele tulburi ale Ronului şi tresare atunci când verdele ireal al gazonului englezesc i se insinuează pe retină.

În definitiv, şi el înseamnă o ultimă zvârcolire a vremurilor deja apuse.

A DOUĂZECI ŞI TREIA TAINĂ A ANTICARULUI

Nu trebuie uitat că lumea s-a despărţit atunci când s-au încurcat limbile şi când fiecare a prins să rostească într-un alt grai, pe care ceilalţi nu-l mai puteau înţelege.

Graiurile dezbină mai mult decât sângele.

Nu există o identitate inconfundabilă a sângelui, ci doar o identitate a graiului şi a spiritualităţii care-l dezvoltă.

Trebuie să revenim la un sigur grai planetar, pe care îl vom insinua, fără să le desconsiderăm pe celelalte, în conştiinţa publică prin intermediul producţiilor de filme, muzică şi spectacol, prin manifestări sportive şi diplomatice, prin înregimentarea tuturor indivizilor într-o vastă şi nebuloasă reţea de comunicare.

Temniţa de dincolo de raftul cu cărţi

De o săptămână, zac întemniţat în biroul de dincolo de raftul cu cărţi al unui anticariat din Geneva.

Soarta omenirii nu mă mai preocupă şi nici soarta mea nu mă îndatorează decât cu indiferenţă.

Stau şi zac într-o închisoare cu cărţi.

Mulţi au fost cei care au locuit încăperi asemănătoare, dar ei au făcut-o după ce voinţa lor descoperise temniţa. Eu n-am venit aici, eu am fost adus, abandonat şi blocat.

Dincolo de zidul de cărţi, Geneva degajă o frumuseţe ireală, amăgitoare, care farmecă Europa de dinantea ultimei eclipse.

De Geneva se leagă multe dintre speranţele omenirii şi, în primul rând, speranţele păcii. Nimeni nu bănuieşte că, de fapt, în oraşul acesta blestemat se pun la cale numai măceluri, că aici se destramă state şi se organizează înfometări în masă în cele mai rodnice câmpii ale lumii.

Aici, unde negociază dur între ele serviciile secrete, se parafează exporturi de revoluţii şi de revolte, de crime, de molime, de sărăcie.

Aici s-a hotărât răspândirea virusului HIV, creat într-un laborator secret odată cu antidotul, şi tăinuirea antidotului.

Aici se urzesc strategiile dezumanizării, aici se incinerează inteligenţele creatoare şi i se pregăteşte omului un viitor plat, vegetal.

Încet, chinuitor de încet şi cu o diabolică perseverenţă, omul este condamnat la alienare, iar el îşi acceptă condamnarea la însingurare cu iresponsabilă resemnare.

O pungă cu alune prăjite, un hot-dog, câteva cutii cu bere şi tot atâtea filme demente îi ajung omului viitorului pentru fiecare zi astfel încât să se lase izgonit din condiţia sa.

Alunele, hot-dog-ul, berea şi filmele vor deveni valorile democraţiei globale, valori în numele cărora un înstrăinat o să ia puşca în mână şi va merge să ucidă un alt înstrăinat, dacă i se va ordona şi i se va spune că celălalt înstrăinat pune în pericol democraţia suficienţei.

Vine mileniul suficienţei.

Dincolo de întunericul ultimei eclipse, se arată mileniul bunăstării, cel care va avea de toate fără a avea nimic.

Geneva e cea mai recentă monstruozitate zămislită de somnul raţiunii.

Trăiesc prizonier într-un anticariat din Geneva şi zadarnic încerc să aud paşii lui Jean-Jaques printre cărţi.

Rousseaux a plecat pentru totdeauna din Geneva, înspăimântat de propriile-i utopii.

Pe străzi, clipocesc doar paşii eurocraţilor, se aud doar cadenţele estompate prin suprapunere într-un singur sunet al batalioanelor de asalt.

Omenirea nu va reuşi, niciodată, să-şi asigure măcar un ceas de pace desăvârşită.

Geneva îi pregăteşte, cinică, neliniştile şi lacrimile din mileniile care urmează.

- Mai doreşti ceva, Rich?

Rod Nicolson, şeful gărzilor mele personale, temnicerul meu de fiecare zi, stă întrebător în cadrul uşii din peretele cu cărţi.

Rod nu ştie că eu trăiesc cu cătuşele la mâini şi are grijă să nu-mi lipsească nimic, nici alunele prăjite, nici hot-dog-ul, nici cutia cu bere şi nici filmul asortat.

Îi arăt mâinile, pe care le ridic spre cer de parcă aş avea de a mă împotrivi divinităţilor.

- Aş dori să-mi scoţi cătuşele şi să-mi redai liberatea.

Liber, adică lăsat slobod prin oraş, pe arterele de circulaţie continentale, prin păduri, prin izlazuri, pe malul apei - cu undiţa în mână.

Liber, adică hoinărind indiferent, în vreme ce, dincolo de pereţii de cărţi, la Geneva, cineva hotărăşte cum să mă condamne la moarte sau la viaţă.

Există şi o altă libertate decât aceasta?

Sigur că există, dar nu suntem iniţiaţi în acea libertate.

ULTIMA TAINĂ A ANTICARULUI

Cel care va primi puterea nu va fi desemnat conform unor drepturi ereditare, ci după aptitudinile lui.

El va fi iniţiat în tainele ascunse ale politicii, în secretele stăpânirii şi nimeni altcineva nu va cunoaşte aceste taine şi secrete.

Moştenitorii direcţi vor fi îndepărtaţi de Tron, dacă în timpul studiilor vor face dovadă de blândeţe, de umanism şi de alte însuşiri vătămătoare puterii.

Numai cei neînduplecaţi până la cruzime, stăpâni pe ei, pot primi frâiele puterii.

Singur cel care va conduce va cunoaşte viitorul.

El nu va fi sub stăpânirea pasiunilor şi va jertfi supuşilor săi toate plăcerile lui personale.

În caz că boala ar putea pricinui slăbirea voinţei lui, el va trebui să încredinţeze frâiele guvernării, după lege, în mâini noi şi vrednice.

Plouă.

Plouă îndesat, abundent, de parcă planeta s-ar afla pe genunchii unui zeu care, pe neaşteptate, a început să plângă.

Plouă cu bulbuci, cu trosnete, cu scrâşnete, cu oftaturi, cu ţipete, plouă când dumnezeieşte, când omeneşte, când nepământesc, când pământean.

Plouă impresionant, de parcă timpul primordial ezită înainte de a ni se prăbuşi pe creştete în toată copleşitoarea lui măreţie.

Plouă.

Între mine şi ploaie, fereastra deschisă vântură fantasme şi caiere de fum împâclit.

Cu ochii, cu sufletul, cu mintea cuprind franjurii ploii şi mă joc, şi mă răsfăţ, aşa cum am făcut cu pletele unei sălcii, cândva, când eram copil.

Dacă am fost, vreodată, copil.

Plouă de parcă s-ar vrea să ni se amintească mereu că din veşnicie noi am ales numai plânsul.

- Vreau să-ţi vorbesc, Rich!

Serghei Tumanov stă în mijlocul încăperii, ud din cap până în picioare, de parcă din ploaie s-ar fi rupt şi întrupat, urmând să se stângă, să plece odată cu ultimele picături de ploaie.

- Şiroieşti... Să-ţi dau ceva să te schimbi...

- Nu-i nevoie, Rich!

- Bine, dar poţi răci!

- Nu, eu nu mai pot răci.

Îl privesc atent, până mă cuprinde indefinibilul, adică senzaţia aceea ciudată, pe care o trăim numai atunci când pare să ne scape scurgerea timpului.

- Bine, dar eu pot răci, zic şi închid fereastra.

- Ba nu, nici tu nu mai poţi răci!

Dacă nu l-aş cunoaşte îndeajuns pe Serghei Tumanov, atitudinea şi cuvintele lui m-ar contraria.

Privim, împreună, scurgerea ploii pe fereastră.

- Trebuie să vină cineva, nu?

- Va veni cel care-ţi va scoate cătuşele, Rich!

Când soseşte cel aşteptat, întorc ochii dinspre ploaie şi privesc înmărmurit spre el: şi el şiroieşte, iar picuri de ploaie i se sparg necontenit pe creştet, pe umeri, pe braţe.

- Dar plouă afară, zic, iar voi sunteţi înăuntru!...

- Trebuie să-ţi vorbim, Rich!

- Dar eu vreau să ştiu, să pricep...

- Plouă!

- Văd şi eu că plouă!

- E ultima ploaie, cea de dinaintea eclipsei, e ultima ploaie pentru noi şi trebuie să-ţi vorbim!

- Cum adică ultima? Că doar o să mai plouă şi după eclipsă şi doar voi n-o să muriţi până la prima ploaie!

- Noi nu mai putem muri niciodată, Rich! Pentru că cine a murit o dată nu mai poate muri şi a doua oară, iar tu ştii asta, Rich!

- De unde s-o ştiu?

- Din tine. Caută în tine şi ai să afli că o ştii!

- Şi de ce-ar fi aceasta ultima ploaie pentru voi?

- Pentru că am fost iertaţi şi am primit încuviinţarea să ne întoarcem, Rich!

- Unde să vă întoarceţi?

- Acolo unde am greşit şi ni s-a dat, în două rânduri, pedeapsa de a trăi!

Străinul se apropie de mine, iar apropierea lui face să mi se sfarme cătuşele imaginare de pe braţe.

- Despre ce pedeapsă vorbeşti? îl întreb scufundându-mă în privirile lui.

Străinul tace.

- Despre pedeapsa de a trăi, Rich! aud glasul lui Serghei Tumanov. Mare ne-a fost nouă pedeapsa: a trebuit să ne naştem o dată şi să trăim de două ori!

- Te ştiu, îi zic străinul. Tu eşti *Păianjenul*!

- Eu sunt *Senatorul*. *Păianjenul* nu poate fi graţiat, Rich! Eu o să plec pentru totdeauna, iar *Păianjenul* va deveni stăpânul acestei temniţe!

- Ce spui? În ce vrei să mă faci să cred?

- Tu nu ai nevoie să crezi, tu ai ştiut-o dintotdeauna! Acum trebuie doar să-ţi aduci aminte!

Nu-mi amintesc nimic, dar îmi aud sufletul întrebând:

- Să fi fost eu, altundeva decât aici, capabil de un delict atât de grav încât să merit să fiu condamnat la viaţă?

- Tu, Rich, ai fost cel mai rău dintre noi. Tu ai comis *Delictul Unic*, tu meriţi cea mai grea pedeapsă, pedeapsa cumplită de a veghea la rosturile şi la aberaţiile acestei temniţe! Tu vei fi *Păianjenul* şi îţi vei suporta condamnarea devenind stăpânul acestei temniţe ca să te dezguşti de putere şi să te vindeci!

O sudoare rece, o menghine de gheaţă, mă strânge, îmi taie respiraţia.

Văd ploaia rărindu-şi stropii, văd stropii spărgându-se, din ce în ce mai rari, pe creştetele, pe umerii, pe braţele celor doi şi mă cuuprinde o chinuitoare teamă de singurătate.

Va să zică aşa-i, cu ce-ai păcătuit dorindu-şi ***dincolo*** *aceea trăieşti aici!*

Şi mă prăbuşesc în singurătate ca pe o pajişte udă, rămânând, acolo, întins ca un cadavru.

Când îmi revin, când deschid ochii, încăperea e goală, iar prin fereastra deschisă soarele din după-amiaza ultimei eclipse fâlfâie din aripi de aur.

Fac doar câţiva paşi şi văd că, în două locuri, mocheta musteşte de parcă ar fi răsturnat cineva, acolo, câte un butoi cu apă.

Pe neaşteptate, pricep: filosofii se înşeală, apa nu este simbolul eternităţii, ci al efemerităţii! Ceea ce durează nu conţine apă.

Apă conţin numai efemeridele.

Şi eu sunt o efemeridă, aşa că pedeapsa de a trăi nu poate dura la nesfârşit.

În seara zilei ultimei eclipse, Rod Nicolson, şeful gărzilor mele şi temnicerul meu de fiecare zi, intră în încăpere şi mă anunţă că mă caută un vechi prieten.

Mă bucur sincer când îl întâlnesc pe Jeff Rackham, trupetele serviciilor secrete de peste Ocean, de care mă leagă atâtea amintiri.

Stau la taclale cu Jeff până i se urăşte.

- De fapt, iată pentru ce am venit eu, Rich, îmi zice Rackham într-un târziu. Doc Winter, anticarul, a murit. Trebuie să te întorci în Statele Unite cât de repede poţi pentru că tu eşti unicul moştenitor al anticarului...

Nu aud ce spune Jeff Rakham mai departe pentru că afară începe să plouă cu scrâşnete, cu ropote, cu tunete, cu ţipăte, cu zvâcnitoare ţăndării de lumină.

Merg şi închid fereastra şi, când mă întorc, văd picurii de ploaie spărgându-se pe creştetul, pe umerii şi pe braţele lui Jeff Rackham.

Sfârşit

Ion DRĂGUŞANUL

ULTIMUL TESTAMENT AL LUI ADOLF HITLER

Grupul editorial
Muşatinii *Bucovina Viitoare*
2000